

Gorun Manolescu (coordonator)

Proză scurtă
Selecție din Face Book
„Proză și eseuri”
vol. 1

InmediasRes fbooks

Coperta: *Gorun Manolescu*
Tehnoredactare: *Luminița Zaharia*

© 2023 Clubul de lectură In Medias Res|eBOOKS
<http://inmediasresebooks.eu>
ISBN 979-605-758-677-4

Gorun Manolescu (coordonator)

Proză scurtă
Selecție din Face Book
„Proză și eseuri”
vol. 1

Clubul de lectură In Medias Res|Ebooks
București, 2023

SUMAR

1. Luminița Zaharia. *A little bit of Green*[1]
2. Elena Gligor. *Proză aproape fantastică*
3. Dan Cristian Iordache. *nu acum*
4. Ofelia Prodan. *Pe unde am mai frecat menta cu profesionalism*
5. Dan Cristian Iordache. *o bulină verde, poate albă, pe dosar*
6. Vasile Culidiuc. *Cu tancul prin oraș*
7. Mihaela Danilă. *Emma*
8. Ofelia Prodan. *Portretul*
9. Lucia Bibarț. *Și copilul va îmbătrâni*
10. Victor Potra. *Mântuirea lui Gâză*
11. Ildiko Șerban. *Faraway*
12. Ofelia Prodan. *boschetarul*
13. Viktor Latunski. *Singurătatea roții de rezervă*
14. Dragoș Vișan. *Ce-o fi, un bărbat locuit de-un mort, ori o moartă ce s-a instalat în el?*
15. Erika Bloj. *O zi din viața fără zile*
16. Vasile Culidiuc. *O seringă*
17. Gorun Manolescu. *Avatar*

1. A little bit of Green[1]

de Luminița Zaharia

1. *Lift întors*

2. *Vedere periferică*
3. *Imaginarium*

Lift întors

Hikari[2] simțea o atracție stranie pentru lifțuri și, chiar dacă era o fire sportivă, de câte ori avea ocazia se urca într-unul, doar așa, pentru o scurtă plimbare în necunoscut. Nu i se întâmplase niciodată ca liftul să se blocheze, nu rămăsese fără aer, fără lumină, nu o deranjaseră niciodată aglomerația sau singurătatea în lift. Niciun bărbat nu-i făcuse avansuri vreodată, nimeni nu se uitase la ea urât sau cu subînțeles. S-ar putea crede că aștepta, în adâncul ei, o mare întâmplare, și de aceea nu se putea opune acestui impuls. Dar nu, Hikari iubea pur și simplu cutia închisă, cu mișcarea ei lină pe verticală, simțea că o apără de restul lumii, că-i oferă, pentru câteva clipe, șansa de a rămâne cu ea însăși, cu gândurile ei, era decorul ideal pentru introspecții revelatoare, era ca o pauză între două ore, la școală – și chiar îi plăcea sunetul liftului la pornire și la oprire, ca un clopoțel care o trezea o secundă din visare, cât să nu cadă de tot în butoiul cu melancolie, cât să nu uite că afară nu e totul pierdut. I se părea că e gata să adoarmă și cineva îi așează tocmai atunci tandru mâna pe umăr, anume să rămână la granița dulce dintre trezie și somn, dintre real și imaginar. Nu privea tabloul luminos care indica etajele, se juca de-a ghicitul, *oare la care nivel al norilor mă aflu acum, oare cât de sus am zburat?* Nu se privea nici în oglindă, cum să se caute pe ea în exterior?! Ținea ochii închiși, adușmecând, savurând înălțimea.

În acea zi de joi chiar că întrecuse măsura: cursul de radioprotecție se ținea la etajul unu, colegii urcau pe scări, numai ea, fata pe care o admirau pentru siluetă și tonus, lua liftul, spre surprinderea tuturor. Desigur, nu era drept să arăți așa, în timp ce ești atât de leneșă!

Liftul pornește, Hikari știe că va urma un gol în stomac, inerent. Un bărbat aleargă să-l prindă. Hikari încearcă să blocheze ușile – prea târziu, ușile se închid, nervoase, degetul mic de la mâna stângă îi este ușor strivit. O doare. Încearcă să vadă paharul plin: *Bine că nu e inelarul!* și râde de una singură, printre lacrimi. Golul din stomac i se pare mai violent ca de obicei, sau poate că receptorii durerii sunt setați azi la sensibilitate maximă, cine mai știe!

Liftul nu se oprește, clopoțelul nu sună. Nu-și dă seama dacă urcă sau coboară, are senzația că timpul stă în loc. La fel și inima ei. Degetul mic a început să se învinețească, simte, pentru prima dată, nevoia să se ghemuiască într-un colț și să strige după ajutor. De-abia acum chipul bărbatului întrevăzut o nanosecundă i se formează pe retină. Inima repornește, ca nebuna. Simte o sfișiere fără termen de comparație, de parcă ar fi abandonat un copil în deșert. Simte vinovăție, simte o pierdere de nesuportat.

Salvare, clopoțelul sună. Cineva a chemat liftul la parter. Ușile se deschid, Hikari face, inconștient, un pas înapoi. Spațiul creat devine o metaforă a așteptării. Bărbatul rămâne împietrit, uluit, o privește cu recunoștință, parcă ar spune: *Cum, te-ai întors după mine?* și Hikari se aude rostind tare: *Da!* El se trezește și, grăbit, prinde cu hotărâre ambele uși ale liftului, nu cumva să se mai întâmple dezastre. Hikari zâmbește fără știrea ei și simte cum i se scurge toată energia, undeva, în subsolurile planetei. De data asta liftul oprește, cuminte, la etajul unu, cursul probabil că a început deja. Au avut cinci secunde numai ale lor, cinci secunde în care nici unul nu pricepe ce s-a întâmplat, dar știu, la unison, că s-a hotărât ceva în stele. Te poți îndrăgosti într-o nanosecundă, aproape pe nevăzute? Și, după acest prolog, să ajungi la punctul culminant în câteva clipe, cu senzația că a trecut, de fapt, o viață de om? Nici efemeridele nu trăiesc așa, pe fast-fast forward, au cel puțin șansa unei iluminări! S-au privit? S-au atins? Au scos vreun cuvânt? Au respirat? Beznă totală! Doar în stele, undeva, momentul a fost consemnat, zarurile aruncate.

Vedere periferică

Primele două ore de curs s-au terminat, toată lumea coboară pe terasă, la o cafea. Hikari se lasă purtată de picioare, fără să conștientizeze pașii, e desprinsă total de propriul ei trup, dematerializată, de parcă desele plimbări cu liftul au făcut din ea o plutitoare, un îngerăș derutat, oricum, o entitate asupra căreia gravitația nu are nicio putere. O clarvăzătoare îi spusese cândva că în altă viață a fost spiriduș. Și chiar așa se simțea, un spiriduș zburător, ușor ca un fulg, care avea în căpșor doar o idee fixă, să-l găsească pe bărbatul din lift, să-l ia de mână și, cu un sărut, desigur vrăjit, să-l transforme și pe el în spiriduș – și să zboare amândoi pe acoperișul lumii, la margine de curcubeu, în fine, spre tărâmul poveștilor fără sfârșit.

Cred că totuși poveștile ne mint un pic, se pare că spiridușii nu se pot mișca în voie, gâtul lor e înțepenit, ochii fixați într-o singură direcție, așa încât să nu le fie îngăduită decât vederea periferică... *Dur dur d'être un ange...* gândi Hikari. Simțul umorului o salva mereu în clipele de dramatism extrem. Dar chiar și așa, dacă îngerășii sau spiridușii ar fi fost altfel ca în povești – urâți, schilozi, surdomuți, cu bube și boli îngrozitoare, tot ar fi plătit prețul, pentru plutire ar fi acceptat orice!

Pe terasă e agitație, oamenii se strâng în grupuri mai mari sau mai mici, după sex, simpatii, interese. Unii fac poze lângă un panou, alții schimb de cărți de vizită, un picolo se plimbă printre ei, cu o tavă din care aburul cafelei se înalță îmbietor. Hikari ia repede o ceașcă și se retrage într-un colț al terasei, după un stâlp. Nu are chef să socializeze, să comenteze despre cursul din care nu a înțeles nimic sau să întrebe, formal, oamenii de sănătate. Nu l-a găsit pe El în mulțime și se întrebă dacă nu cumva e mai bine așa. Ușa rotativă a clădirii se pune în mișcare dar Hikari nu se poate întoarce, împietrită cum e în noul ei trup de spiriduș. Nu reușește decât să se sprijine de

stâlp, altfel s-ar prăbuși. Inima i-a stat din nou, poate ar trebui să vadă un medic, gândește fără prea mare convingere. E ca un fel de conversație de complezență cu propriul ei creier – tot o formă a disimulării, bla-bla-ul cu tine însuși – în loc să stai de vorbă cu oameni necunoscuți despre lucruri anoste, mai bine îți spui ție, de pildă: *afară plouă*, ca să inhibi adevăratul gând: *sunt îndrăgostită*, sau *oare ce să gătesc azi?*, în loc de *ce se va alege de viața mea?* Știe, instinctiv, cine a ieșit pe ușă, fără să-l fi văzut. Acum înțelege sintagma „iubirea e oarbă” și încearcă un corolar, care ar trebui, în teorie, să o amuze, să o salveze pe moment: „Dacă iubirea e oarbă, înseamnă că alte simțuri se ascut miraculos. Cum tot ce e supus ascuțirii devine tăios, rezultă că iubirea e letală. Dacă iubirea e letală, eu ce mai caut aici?”. Dar nu-i vine deloc să râdă, își ascunde fața în aburul cafelei, îl absoarbe lacom, ca nu cumva s-o dea de gol că se ascunde acolo – pentru că, nu-i așa, cine a mai văzut un stâlp fumegător?! Ar putea, chiar așa oarbă și aproape leșinată, să recompună perfect, milimetric, traseul Lui. Știe că s-a așezat, ca un copil zăpăcit, pe bordură, fără să-i pese că-și murdărește pantalonii. Cămașa de in, culoarea ou de rață, se potrivește perfect cu aroma de cafea Julius Meinl, originară din Austria, care „*inspiră poezii* încă din 1862”, așa suna sloganul – și Hikari îl aude parcă pe Elvis cântând *Just a Little Bit of Green...*

Bea cafeaua și privește norii, cu o uimire de invidiat. Numai copiii pot să privească așa. Norii iau, în cinstea Lui, forme inimaginabile, în continuă schimbare. Astfel, norul regină amazoană glisează hoțește în fetița cu chibrituri, apoi în cenușăreasa, apoi într-o fată simplă dintr-o țară străină, iar El simte brusc nevoia să viziteze țara asta, cu fata drept ghid. Când norul își schimbă iar înfățișarea, într-un fel de hartă a Canadei, așa ceva, zâmbetul îi cade brusc. Un biet nor și zâmbetul. Nu intră nici El în vorbă cu nimeni, deși nu are deloc un aer timid, singuratic. Hikari simte toate astea, însă a renunțat să încerce a le descifra. Îi reușește o întoarcere de 90 de grade, acum se sprijină de stâlp doar cu umărul stâng. Vederea periferică n-o ajută prea mult, e doar un pretext de a se agăța, încă, de normalitate, de aparențe. Cum să spună: sunt oarbă dar îl văd?!

Nu știe cum mimează El normalitatea, ce metode folosește. Poate că nici nu are nevoie – cine îl vede, îl vede, cine nu... Dar Hikari știe că poate fi văzut doar de ea. Uite semn clar: privirea lui de laser verde ajunge, mai întâi în linie dreaptă, la stâlp (iar ei nici nu-i pasă că-l va topi, că se va prăbuși peste ea!), apoi îl ocolește, eludând orice lege cunoscută a fizicii. O ajunge, o cercetează, și-o însușește definitiv. Acum e sigură: și El e spiriduş.

Imaginarium

Scena se mută în timp, locul însă e același. Nu știm exact câte zile au trecut, luni, ani, nimic nu trădează schimbarea. Clădirea are același aer modern, cursurile se țin tot la etajul unu, liftul a fost în revizie capitală, lalelele tot înflorite etern, în vase de cristal, în fiecare încăpere. La bar, același chelner mustăcios și grăsuț, îndatoritor și binedispus. Aroma de cafea leagă amintirile mai puternic decât decorul, de unde rezultă că nu trebuie niciodată să te încrezi în lucrurile fixe, în stare solidă de agregare, de pe pământ. Amintirile legate nu suportă robia, explodează de capul lor. Hikari le simte adulmecând-o, şușotind în jurul ei, într-un dans de iele, și nu știe cum s-ar putea apăra. Nu poate să le intuiască intențiile, telepatia ei nu funcționează aici.

Un profesor de vârsta a treia o salută ceremonios, o felicită pentru nota mare la examenul de licență și o întreabă dacă și-a găsit un job corespunzător. Ea îl privește uimită, de parcă o forță

ocultă a proiectat-o în viitor, și bălmăjește ceva formal, nu mai știe ce. Cheamă liftul. Liftul vine, o pofteste înăuntru. Picioarele fac saltul, în timp ce inima s-a oprit. Ca de obicei, nu apasă niciun buton, se lasă dusă. Aude o voce metalică, vag feminină: *La ce etaj doriți să mergeți? Ce ți-e și cu tehnica asta, cum evoluează, ca din senin! Nu-i răspunde, i se pare stupid să converseze cu un robot. Vocea repetă întrebarea. Așadar, n-o să scape! Puțin iritată, Hikari spune: În țara spiridușilor, de parcă robotul ar ști de glumă!*

Golul din stomac. Amețeala decolării. I se pare că liftul e mai rapid acum, sau poate că revizia tehnică e de vină. Sau imponderabilitatea ei. Hikari, fata fără trup. Simte prezența Lui, magnetismul acela inconfundabil, forma aerului ocupat de El, atunci. Poate că sute de oameni au călătorit în lift între timp dar nimeni și nimic n-a reușit să-i altereze bucata de spațiu alocat, de spațiu vrăjit. Să-i denatureze conturul. Simte aroma lui de copil pe plajă, verdele ochilor lui o inundă subit. Îl îmbrățișează, cu un curaj nebun. Înțelege că nimic nu s-a pierdut. Îi mângâie maxilarul inferior, clavicula stângă, bicepsul de puștan, rotula indecisă și ea spre maturitate. Nu e prea înalt, dacă se ridică un pic pe vârfuri, l-ar putea chiar săruta. Îi trasează cu degetul mic, aproape vindecat acum, profilul – și are certitudinea că nu, nu și l-a imaginat. E El, așa cum l-a presimțit, așa cum l-a visat, cum l-a văzut. Așa cum l-a așteptat de o viață. Nu mai are aer, știe că va leșina. Ca la un semn, ușile liftului se deschid.

Etajul ăsta parcă nu exista înainte, nu-și amintește nimic din decor. O pancartă cu bun venit. În loc de tradiționalele lalele, frezii multicolore cu un parfum demential, peste tot. Frezii vii, să ne înțelegem, în glastre, pe alei. Nu în vase, nu la butoniere. Indicatoare de sens: *Spre spirigondolă; Spre restaurantul Spiridușul rătăcit; Taverna Miracolelor; Cofetăria Piticot; Cafeneaua spiridușului spiritual*. O amuză, o contra-riază. Pornește spre cafenea, ar da orice pentru o cafea bună. Parcă a nimerit în țara piticilor, totul e liliput aici, mesele, scaunele, tacâmurile. Aproape că se lovește de tavan. Nici țipenie de om. *Pentru acomodare, gândește, vor să mă ia cu ușurelul, să nu fac un șoc*. Desigur, e o farsă, dar nu-și poate imagina cine ar putea să fie autorul. Colegii ei? N-aveau atâta imaginație! Patronii instituției? Nici atât! Desigur, nu putea fi decât El, dar nu îndrăzne să spere. Plecase pe planeta lui, i-ar fi trebuit două sute de ani pământeni să se întoarcă.

Apare în sfârșit barmanul. E chiar un spiriduș, un om nu s-ar putea deghiza așa! Mic, urâțel dar simpatic, îmbrăcat întocmai ca-n povești!

– Ce dorește domnișoara? o întreabă zâmbind, cu o voce pițigăiată.
– O... cafea...

I se pare că a vorbit în gând – dar nu, cafeaua apare. Aburul ei și aroma îi sunt atât de cunoscute! Parcă ar retrăi o clipă din trecut, numai decorul e altul, dacă asta ar avea cumva vreo importanță. Soarbe din licoarea magică – și gustul e același, de atunci! O căldură dulce o inundă, o amețeală, ca-n preajma unei mari întâmplări. Lucrurile din jur încep să crească, mesele au acum dimensiunea normală, scaunele la fel. Ceașca de cafea i se pare imensă, dar o bea, lacomă, până la ultima picătură.

Barmanul o privește curios și râde:

– Așa mai venim de-acasă! Te recunosc, ești Petite Lumière, să știi că mi-ai lipsit!

În stânga ei, o oglindă. Încearcă să se întoarcă, să se privească, dar nu poate, își simte gâtul înțepenit. Face o răsucire cu tot corpul și mișcarea asta o stoarce de vlagă. Oglinda îi arată o mogâldeată ciudată, care nu are nimic din Hikari – poate doar privirea intensă, un pic tristă. Un păr verde, ciufulit, două mâini grăsuțe, cu câte patru degete, grăsuțe și ele. Își cercetează mâna stângă – degetul mic, prins în ușa liftului, e la locul lui (mai e un pic învinețit, dar nu o doare), doar inelarul lipsește, la ambele mâini. Corpul, o mingiucă nostimă, acoperită cu o rochiță ca un sac, de culoare portocalie. O apucă un răs nebun, apoi un plâns, apoi un răs-plâns cu sughituri. Se prăbușește epuizată pe un scaun. Barmanul o stropește cu apă, o trage de urechea stângă, de parcă nu ar fi și așa destul de țuguiață! Hikari, sau Petite Lumière, în fine, își revine în simțiri.

Barul s-a umplut de ființe mici și gălăgioase, e o încântare să le privești. Toate îi aduc daruri de bun venit: un spiriduș care seamănă izbitor cu Alabaster Snowball, dintr-o carte a copilăriei, *Spiridușii lui Moș Crăciun*, îi dăruiește o glastră cu o frezie verde. N-a mai văzut frezii verzi până acum! O spiridușe nostimă vine cu un ursuleț de pluș. Un bătrânel mucalit, cu o trotinetă. Și nu se mai opresc! Cum va lua cu ea atâtea cadouri?!

Privește ceasul de perete, în formă de inimă de spiriduș. Au trecut deja cinci ore, și e tot acolo, înseamnă că nu visează, totul e cât se poate de real! Brusc, pământul se clatină. Nu știe dacă acest gând, spre lumea ei, sau alte forțe din afară au provocat cutremurul, dar pare al naibii de real și el! Spiridușii fug, care-ncotro. Barmanul îi strigă: *Fugi, ascunde-te, e dinozaurul Martone, spaima spiridușilor! Înghite tot ce prinde!*

Aleargă aiurea, nu are busolă, nici instinct. A apucat să ia doar frezia. Inima îi bate haotic, picioarele grăsuțe i se împleticesc. Ca la un semn, se deschide o ușă. Se aruncă, fără niciun gând. E în lift, în liftul ei, în liftul *lor*. Ușa dă să se închidă; un spiriduș panicat aleargă spre ea. Hikari încearcă să o blocheze – prea târziu, ușa se închide nervos și îi prinde degetul mic de la mâna stângă. O doare. În mâna dreaptă, frezia verde, intactă, frumoasă, tremură ușor, a reproș. Miroase năucitor a cafea și a piele de copil pe plajă, sub soarele altui timp.

[1] Un strop de verde – titlul unei melodii a lui Elvis Presley

[2] Hikari – „lumină“ în japoneză

2. Proză aproape fantastică

de Elena Gligor

Zveltă, cu părul alb tuns bob scurt care îi scotea în evidență gâtul subțire și suficient de lung, îmbrăcată corect, cu cămașa albastră de școlăriță băgată în fusta cu croiala dreaptă, pășea ușor cu pași de felină spre primele rânduri de băncuțe așezate în fața altarului, micuța doamnă în vârstă, își ocupa cuminte locul și asculta cu sfințenie Sf. Liturghie până la un moment dat, moment în care își scotea invariabil ciorapii patent cu mișcări abile ca să nu deranjeze prea mult sfințita adunare. Gestul ei mă făcea întotdeauna să zâmbesc, era definiția nonșalanței, câteva practicante pioase intrigate de gest priveau dezaprobator cum ciorapii alunecau ușor și indecent de pe picioarele subțiri cu glezne încă frumoase, scoși întâi de pe un picior apoi de pe celălalt, apoi împachetați cu grijă și băgați în poșetă.

M-am mirat într-o zi să o văd urcată pe o bicicletă prin oraș pedalând cu același firesc cu care își scotea ciorapii duminicile, vara, în biserică. Îmi venea să o strig să se oprească să bem o cafea.

Nu am mai văzut-o de la o vreme. Sper să-i fie bine oriunde s-ar afla.

... azi am salvat-o dintr-o plasă cu care este acoperit cireșul din grădină cu ocazia invaziei graurilor care nu lasă nimic în urma lor dacă nu le pui obstacole. Tocmai ce mă ridicasem pe vârfuri să culeg câteva cireșe într-un castron când am văzut-o cum se zbate, cu piciorul cu gleznă încă frumoasă prins ca într-o atelă între două crenguțe rupte peste care se înnodau într-un mod imposibil firele plasei de plastic. Atârnată de un picior mă privea stăruitor cu ochi ei imenși și inteligenți într-o tăcere regală. Am urcat pe o scară să o descâlcesc. Nu a fost așa simplu. Am luat foarfeca și am tăiat plasa în jurul piciorului, apoi preț de un sfert de oră am tot tăiat cu grijă până când am desprins crenguțele de cireș și firele din plasă una câte una. La sfârșit am rugat-o să facem o poză după care am invitat-o la o cafea pe care am băut-o împreună în liniște, fericite. Ce-o fi căutat în cireș? Sigur nu, cireșe! Apoi, și-a luat zborul fâlfâind elegant din aripi.

3. nu acum

de Dan Cristian Iordache

nu acum, nu acum, mai lasă spunea o voce fragilă precum un război ce nu putea fi câștigat, dar se lungea cu fiecare dimineață. așteaptă momentul favorabil, după-amiaza va ieși un

șarpe blând să se încălzească pe pietre, e un moment grațios.

tâmplă spunea Olena, tâmplă! eu mă uitam și nu înțelegeam nimic. mă gândeam că sunt încet la minte dar ea scăpăra ca un chibrit. ne-am luat de mâini și am apropiat capurile împreună cu cele trei fete. mirosea a ceva de neînțeles cum ar fi spicele de iarbă. tâmplă trebuie să fi fost un joc al lor secundele treceau și de sus vedeam golul dintre frunțile noastre ca o piramidă neagră.

piramida era înaltă, foarte înaltă, poate îl supăra pe Dumnezeu.

pe urmă stăteau cu brațele sprijinite de genunchi pe treptele de deasupra unei piețe care semăna cu Piazza di Spagna și fetele erau deja niște tinere cu părul lung și negru.

vorbeau între ele. Olena era cu spatele. era un soare ca o pudră cosmetică, un praf de zâne, ceva între

pe antebrațul stâng aveam tatuat un crin.

în stânga era un italian care semăna cu un pește și care lipea pe stâlpi niște postere dintr-o hârtie cretată, color, în care apărea mama mea într-o gestică sobră și pățimașă sau doar teatrală. afișul făcea reclamă la spectacolul de flamingo din seara aceea.

după ce termina de lipit, aplica o banderolă în diagonală pe care scria sold out.

se sui apoi pe bicicletă cu sulul de postere cretate, color, rămase și îngână: hare Krishna, hare Krishna. hare hare Krishna. Krishna era negru și strălucea.

4. Pe unde am mai frecat menta cu profesionalism

de Ofelia Prodan

Ieri, am dat o tură prin magazine cu intenția nedisimulată de a analiza cu profesionalism ce mai cumpără puștoaicele, dar și femeile, în special femeile mai mult ca femei. Pentru că sunt magazine pentru puștoaice, pentru femei, dar și pentru femeile mai mult ca femei. De obicei, primele se îmbracă ieftin și drăguț, ultimele scump și vai de steaua lor de babe întreținute. Pe femei le iert de data asta, că mult au iubit și chinuit. Dar puștoaicele fac proba. Unele puștoaice aveau și bebelușii sau chiar copiii de 2-3 anișori cu ele. Căutau chestii la reduceri și copiii se vânturau printre blugi, gecuțe, pulovere colorate și rucsacuri negre cu blăniță. Ele erau foarte preocupate. Făceau ceva superinteresant, eu doar frecam menta. Cu profesionalism. Nici nu m-au remarcat.

Era și un spațiu suspendat, undeva între magazine și cer. Era înconjurat cu sârmă ghimpată ca un lagăr și acolo erau goi, cu lesă și lanțuri la gât, niște bărbați trecuți de 60, chelioși, cu burțile lăsate și cu sâni, mergeau cât le permiteau lanțurile, în patru labe, și femeile mai mult ca femei îi biciuiau din priviri cu ură și le strigau – Impotenților, numai banii sunt de voi, nu ne meritați nici un centimetru din talie! Bărbații ăștia le priveau și asudau și salivau de plăcere ca niște masochiști cu limba vânătă atârând printre dinții implantați.

Când am intrat la femeile mai mult ca femei mai să cad de uimire: toate priveau distant și critic hainele alea scumpe și urâte, de prost gust, ca mai apoi să le înhațe și să le cumpere. Ciudat că mă priveau pe mine ca și cum eram una de-a lor. M-au și salutat din priviri. Am crezut că leșin. Am vrut să ies afară din magazin, dar au făcut cerc în jurul meu, blocadă: Nu ieși până nu cumperi! ziceau în cor ca niște zombies. Am făcut pârție cu mâinile și am ieșit cu câteva unghii lungi ascuțite cu ojă roșie înfipite în partea dorsală cărnoasă și extrem de sensibilă. Am privit cerul senin și am respirat: V-ați uitat geanta Louis Vuitton la noi, doamnă! o voce simpatcă de puștoaică și am leșinat.

5. o bulină verde, poate albă, pe dosar

de Dan Cristian Iordache

urgent e dacă se vede carnea sau așchiile oaselor sau ai o pijama care ți-a pătruns în sânge și nu mai e nicio venă pentru că s-au retras.

în definitiv Don Quijote mima, cum fac cei mai mulți, o ducea bine, avea un servitor și o gospodărie care îi aducea un venit regulat.

cavalerul nostru

nu era soldatul francez din câmpia rusă care se ascundea de viscol în burta unui cal.

dar cine sunt eu să evaluez viziunile pline de speranță și pline de otravă ale idealiștilor?

(doar aceștia înșeală profesionist și așteptarea lor are o percepție negativă)

o bulină verde înseamnă că mai e timp. timp pentru alții, timp adevărat, timp pentru nimic.

6. Cu tancul prin oraș

de Vasile Culidiuc

Am lăsat tândăleala pe iahtul meu insuportabil de luxos și am ieșit cu tancurile prin Gura Humorului! Am răspuns apelului făcut de Comandantul Armatei și am început să patrulăm cu cele patru tancuri din dotare, două tancuri T34 și două tancuri Panzer IV. Era aproape un fel de defilare. Am intrat în tancul T34 condus de Tolea și am ieșit pe turelă cu un binoclu în mână, aveam pe cap o bască tip Che Guevara și eram îmbrăcat în uniformă de tanchist sovietic. Vânam humorenii care treceau pe stradă. Trebuie să-i pedepsesc aspru pe cei care nu respectau Ordonanța Militară Nr.3. Tolea avea stropșeală la el și după două ore de umblat prin oraș am văzut că tancul îndoiaie un stâlp, apoi dărâmă un zid... M-am uitat în spate și l-am văzut pe Tolea ieșit din tanc, se pișă din mers.

‘Uăi Tolea, cine conduce tancul?’ L-am întrebat eu.

‘Eu, Excelență!’ A răspuns Tolea.

Am turtit un merțan grețos care ne-a stat în cale.

Tolea a intrat în tanc și a redresat tancul. Ludmila a început să-l înjure: ‘iob tvoi mati!’

Celălalt tanc T34 era condus de cuviosul Grigori. A pus o slujbă, făcută de cuviosul Paisie, înregistrată acum doi ani. Avea două călugărițe care făceau cruce și dădeau cu agheasmă. Erau sub influența alcoolului și vorbeau licențios, nu vreau să reproduc. Din turelă, ieșită pe jumătate, Svetlana stătea calmă și beată. Purta o uniformă de polcovnic KGB, de paradă. Avea mânuși albe și ochelari de soare. E preocupată să prindă humoreanul ieșit din casă. Am dat dispoziție să ascundă kalașnikovul din dotare și l-a lăsat pe iaht.

Un Panzer IV era condus de Franz. Mergea din stâlp în stâlp, el era trăgător, dar a acceptat să conducă tancul pentru că avea inimă bună. Șoferul, Karl Fritz, a fugit cu o moldoveancă din Chișinău. Alături de Franz au urcat Wu Li și Wu Lu, bucătarii chinezi. Wu Li era ieșit pe turelă. Făcea tăiței din orez. Întindea aluatul cu două mâini, îl arunca în aer, îl prindea, îl învârtea. Avea de gând să facă o supă de tăiței și smotocea aluatul de-l amețise de tot. Era un spectacol pe tanc și merita văzut.

Celălalt tanc Panzer era condus de Marcica. Deși nu se pricepea la tancuri era hotărâtă să ducă la îndeplinire misiunea primită. Era însoțită de trei Natașe. Una mai faină decât cealaltă. Erau mulgătoarea colhoznice, fruntașe în întrecerea socialistă. O Natașă, Natașa Grifonova, din raionul Unkul, oblasta Kurgan era șofer.

Olea Simotuc, paznic, a vrut să aducă submarinul nuclear rusesc pe străzile Humorului, dar pârâul Humor era prea mic. Submarinul a rămas blocat sub podul feroviar. A încercat să-l tragă în Moldova cu crucișătorul rusesc Potemkin 2. A blocat toată circulația navală pe pârâul Humor și râul Moldova. A fumat un trabuc din rezerva mea. După aceea a fugit de mânia mea proletară.

Tancurile noastre patrolau inutil printr-un oraș aproape gol. Nu înțelegeam de ce armata era ieșită pe străzile din România...

Luptăm pentru clasa conducătoare! Luptăm pentru Lenin!

Humoreni au fugit din calea noastră pentru că au auzit că vor fi luați la orele de îndoctrinare socialistă! Se aude Pink Floyd! V-ați dat cu dușmanul! 'The Wall'... Nici nu sună rău.

7. Emma

de Mihaela Danilă

Era ora prânzului când microbuzul ticsit de oameni și mirosuri se opri lângă trotuarul prăfuit. Ana coborî și trase aerul proaspăt în piept cu putere, cu ochii pe jumătate închiși. Își roti privirea dintr-o parte în alta.

Orașul era toropit de căldură la ora amiezii. Se simțea însă o ușoară adiere răcoroasă dinspre pădurea ce tinea orașul.

Ar fi vrut să nu o chinuie nici un gând și nici o grijă, să se poată bucura în voie de călătorie, să o poată savura ca pe o aventură. Oftă scurt, își saltă rucsacul și porni spre partea veche a orașului.

Traversă cu pași hotărâți străzile largi și circulare, mai apoi, pe cele înguste cu pereții caselor în strada și porți înalte..

I-a plăcut din totdeauna orașul ăsta, unde prezentul se impletește cu trecutul la fiecare pas fără a-i tulbura liniștea. Străduțele mici, întortocheate, zidurile groase și porțile înalte mai păstrează încă misterul unor generații trecute, și însemnele nobleții medievale.

Tare și-ar fi dorit să se afle de partea cealaltă a porților astea, imaginându-și că fiecare dintre ele îți deschide o altă poveste. Făcea exerciții de imaginație încercând să recreeze realitatea de dincolo de porți, când ajunse în fața unei clădiri cu pereți albi și scări înalte din mozaic.

Deschise poarta scundă din forjat și păși cu sfială pe aleea serpuind printre arbuști de tuia tunși și aliniați ca soldățeii. În capătul scărilor o întâmpină o ușă masivă cu grilaj sub care strălucea un vitraliu superb.

Deasupra ușii îi atrase atenția un medalion cu inițialele aurite, E T .

Urcă scările, în timp ce se întreba de la ce vin inițialele gravate la intrare. Din clădire se auzea sunetul unui pian în surdină.

Când ușa se închise în spatele ei, Anei i se păru că a pășit într-o altă lume. Recepția era un loc de bun gust: de la parchetul de lemn natur, brocartul tapițeriei până la șemineul care domina încăperea.

O raza timidă din soarele amiezii pătrunse prin vitraliul ușii, colorând cald întreaga încăpere.

În spatele biroului de la recepție o întâmpină o doamnă înaltă, îmbrăcată sobru dar cu zâmbet cald și privire blândă. Avea părul prins într-un coc lejer și şuvițe rebele scăpate din agrafe. O salută de bun venit și îi întinse o mână fină cu degete lungi ce o făcu să-și amintească sunetul pianului auzit la intrare.

Doamna Emma, aflase acum numele persoanei de la Recepție, o întrebă cum a călătorit. Răspunse cu amabilitate în timp ce reflectă la politețea provincială.

-E frumos la dumneavoastră, intim ...

-Mulțumim. Hotelul este vechi, dar noi am făcut eforturi să-l aranjăm cât mai plăcut. Este o moștenire de familie, a fost construit de tatăl meu și a funcționat în trecut ca un han, cu oaspeți dintre călătorii care tranzitau orașul.

Femeia zâmbi ușor și trist, i se păru Anei, unor amintiri numai de ea știute și îi înmână cheia camerei.

Ana venise aici pentru o tabără de pictură. Se decisese în ultima clipă să-și abandoneze jobul și Bucureștiul aglomerat pentru a-și petrece weekendul în compania boemilor de la cercul de pictură.

Dacă la început considerase decizia de a se înscrie în cercul de pictură una greșită, mai târziu și-a dat seama că i-a făcut bine compania acestor oameni dezinvolți și fără prejudecăți.

Iar pasiunea pentru desen o ținea o vreme departe de stresul de la job.

Despachetă și făcu un duș rapid. Abia aștepta să se întâlnească cu veseliile ei prieteni. Blugi și tricoul lejer au zburat pe ea în timp ce încuia ușa camerei de hotel. Coborî în fugă și odată ajunsă în stradă căută cu privirea terasa unde erau adunați ceilalți.

-Ooooo! Saluuut!

-Salut! Se auziră și câteva bătăi din palme, astfel că se iscă o gălăgie infernală în curtea interioară a localului.

Cineva îi făcu loc pe un scaun și Ana le povesti cum a călătorit, cum a ajuns la hotel, discuția cu dna Emma.

-Stai puțin, care Emma? La recepție era un tip simpatic și guraliv!

-Ei bine, când am sosit eu, era o doamna drăguță, înaltă! O doamnă cu un coc, ochi blânzi și degete lungi.

Fetele au făcut schimb de priviri contrariate și au tachinat-o toată seara, că nu a vrut să le vorbească de întâlnirea ei cu băiatul de la recepție.

S-au ridicat târziu de la masă, entuziaști și volubili, convinși s-o facă doar pentru că a doua zi trebuia să pornească atelierul de lucru.

Când au deschis ușa cu vitralii i-a întâmpinat băiatul amabil, pe fața căruia se lățise un zâmbet până la urechi. Ana își privi prietenele amuzată și ridică din umeri.

Urcară scările luminate discret, iar pașii lor amuțiți de covoarele groase erau însoțiți doar de câte un chicot reprimat cu părere de rău. Se simțeau bine împreună .

Și-au spus noapte bună cu promisiunea că primul trezit în zori, să le dea de veste și celorlalți.

Ana își văzu o clipă imaginea obosită în oglinda imensă din perete. Își tugi buzele și se privi peste umăr. Ca o frivolă, își spuse, apoi își zâmbi indulgentă. După o noapte de odihnă, cu siguranță oglinda va fi mai generoasă!

Își privi pantofii sport cum se adânceau în covorul elegant de culoarea coniacului . Nu se potriveau cu decorul.

Un tapet auriu dar discret îmbrăca pereții de jur împrejur și o lumină caldă se revărsa din lustrele luxoase.

Ajunsese deja în fața ușii sale când un gând că ceva nu este în ordine o sâcăia. Iși aminti imediat. În oglinda în care se strâmbase cu puțin înainte, se reflecta un tablou de pe peretele opus. Se întoarse cu uimire și descoperi tabloul. Amuzată descoperi chipul Emmei, ce o privea din tablou, cu zâmbetul cald și misterios . Totuși puțin cam trist, gândi din nou, Ana.

Ei, fetelor, mâine o să vă arăt eu vouă, că m-ați necăjit toată seara, că n-ar exista nici o doamna la Recepție, își spuse ea chicotind ușor.

Ana se apropie de tablou și în clipa aia a simțit că-i fuge pământul de sub picioare.

În subsolul pânzei erau gravate cu litere micuțe aurite: Emma T 1826-1894.

8. Portretul

de Ofelia Prodan

Adrian era pictor și ca orice pictor care se respectă locuia într-o mansardă. În mansardă zăceau pe jos zeci de tablouri neterminate. Toate portrete de oameni cu fețe distorsionate. Unii se chinuiau să râdă, alții râdeau de-a binelea, chiar în hohote, alții urlau cuprinși de groază, câțiva păreau a fi în extaz mistic, în fine, deși neterminat, fiecare portret era de o expresivitate excesivă. Adrian vroia să redea emoția cam așa cum un boxer profesionist aplică un pumn în plex. Însă niciodată nu era mulțumit. Trecea repede la alt portret. În seara asta băuse cam mult și era nervos. Avea o idee genială și grăbi pasul spre mansardă s-o pună pe pânză înainte de a se evapora odată cu aburii beției. Se așeză în fața șevaletului și complet absorbit începu să picteze. Trecu o oră, trecură două, trecură trei și obosit, epuizat peste măsură se opri, făcu doi pași înapoi și își privi desenul. Începu să tremure de furie și să urle:

– Sunt un ratat! Nu-i nimic de capul meu. De 3 ore încerc să redau o idee genială și ce mi-a ieșit? Cel mai inexpressiv, cel mai banal portret pictat vreodată de mine. De parcă aș fi pictat vreunul până la capăt. Ei bine, pe ăsta chiar l-am terminat. Ce oribil!

Aruncă pensulele pe jos și sorbi pe loc 100 de vodcă. Se prăbuși pe podea printre chipurile contorsionate de tot felul de emoții. Portretul pictat de el rămăsese pe șevalet și privea în jur inexpressiv. După ce se uită la fiecare tablou și lucrușor din mansardă, cu aceeași privire inexpressivă, sări sprinten de pe pânză și căută ceva de îmbrăcat. Găsi o bluză, o pereche de pantaloni cam largi și pătați de bere și un palton care îi venea perfect. Își puse pălăria lui Adrian pe cap și ieși pe ușă. Era miezul nopții. Mergea holbându-se la vitrine, când auzi o voce:

– Hei, nu vrei să mergem undeva?

– Mergem, dădu el din cap.

– Ai bani, nu?

– Am bani. Am.

– Cum te cheamă sau cum vrei sa-ți zic?

– Cum vrei.

Fata îl luă de mână și îl trase în dreptul unui felinar.

– Ai un chip cam ciudat, nu-mi spune nimic. Știi, am avut odată un prieten care semăna cu tine. Îl chema Bogdan. Ce zici de numele ăsta?

– Pe mine mă cheamă acum Bogdan, dar pe tine?

– Adela, râse ea delicat. Și în seara asta vreau să fac ce am chef. Vreau să râd, să beau, să ne iubim, să mă distrez cu tine, Bogdane!

– Și apoi ce faci?

– Nu mă interesează și nici pe tine n-ar trebui să te intereseze. Stăm împreună doar noaptea asta. După aia pa!

– Pa, repetă Bogdan și se întoarse cu spatele.

– Ce faci? aproape țipă Adela.

– Nu înțeleg de ce vrei să te distrezi cu mine și apoi Pa! Mai bine Pa! de la început.

– Nu vrei să stai cu mine în seara asta? întrebă defensiv Adela.

– Ba da.

– Nu vrei să ne distrăm?

– Ba da.

– Atunci?

– Atunci ce?

– Atunci hai să ne facem de cap!

Și Adela luă o piatră de pe jos și o aruncă într-o vitrină. Alarma începu să vuiască asurzitor. Bogdan o luă pe Adela de mână și începură să alerge pe străzi. Ajunseră repede la mansarda lui Adrian. Adrian zăcea beat mort pe jos. Adela îi privi chipul schimonosit cu teamă. Nici nu îndrăznea să vorbească. Încet încet se obișnuie cu ciudata locuință și începu să privească foarte atentă și curioasă portretele. Șevaletul cu pânza albă din mijlocul mansardei nu-i atrase atenția. Bogdan devenise nervos. Se aplecă și luă pensulele de pe jos. Ghidat de o forță stranie începu să picteze. Adela stătea nemișcată în fața lui. Treptat pe pânza albă se contura chipul ei palid cu ochi negri concentrați și buze strânse. După ce Bogdan termină se privi uimită. Așa trebuie că

arăta când i se întâmplau lucruri bizare. Cu mișcări fine îl îmbrățișă pe Bogdan și îl sărută cu patimă. Încerca să nu facă nici cel mai zgomot. Apoi, fără să spună un cuvânt, plecă. Bogdan rămase în picioare privind hipnotizat chipul Adelei. Spre dimineață se urcă la loc pe pânză.

Soarele lumina mansarda. Adrian deschise un ochi și imediat sări în picioare:

– La dracu, iar m-am îmbătat ca porcu! Ce-oi mai fi desenat?

Se uită la pânză și rămase cu ochii holbați. De pe pânză îl privea enigmatic o ființă ciudată și mai expresivă decât orice ființă imaginată vreodată de un pictor dement, o ființă ce nu părea a fi nici bărbat, nici femeie, dar care emana forța aceea primordială pe care Adrian, abia trezit din beție, o întrezărea în androgin.

Adrian era pictor și ca orice pictor care se respectă locuia într-o mansardă. În mansardă zăceau pe jos zeci de tablouri neterminate. Toate portrete de oameni cu fețe distorsionate. Unii se chinuiau să râdă, alții râdeau de-a binelea, chiar în hohote, alții urlau cuprinși de groază, câțiva păreau a fi în extaz mistic, în fine, deși neterminat, fiecare portret era de o expresivitate excesivă. Adrian vroia să redea emoția cam așa cum un boxer profesionist aplică un pumn în plex. Însă niciodată nu era mulțumit. Trecea repede la alt portret. În seara asta băuse cam mult și era nervos. Avea o idee genială și grăbi pasul spre mansardă s-o pună pe pânză înainte de a se evapora odată cu aburii beției. Se așază în fața șevaletului și complet absorbit începu să picteze. Trecu o oră, trecură două, trecură trei și obosit, epuizat peste măsură se opri, făcu doi pași înapoi și își privi desenul. Începu să tremure de furie și să urle:

– Sunt un ratat! Nu-i nimic de capul meu. De 3 ore încerc să redau o idee genială și ce mi-a ieșit? Cel mai inexpressiv, cel mai banal portret pictat vreodată de mine. De parcă aș fi pictat vreunul până la capăt. Ei bine, pe ăsta chiar l-am terminat. Ce oribil!

Aruncă pensulele pe jos și sorbi pe loc 100 de vodcă. Se prăbuși pe podea printre chipurile contorsionate de tot felul de emoții. Portretul pictat de el rămăsese pe șevalet și privea în jur inexpressiv. După ce se uită la fiecare tablou și lucrușor din mansardă, cu aceeași privire inexpressivă, sări sprinten de pe pânză și căută ceva de îmbrăcat. Găsi o bluză, o pereche de pantaloni cam largi și pătați de bere și un palton care îi venea perfect. Își puse pălăria lui Adrian pe cap și ieși pe ușă. Era miezul nopții. Mergea holbându-se la vitrine, când auzi o voce:

– Hei, nu vrei să mergem undeva?

– Mergem, dădu el din cap.

– Ai bani, nu?

– Am bani. Am.

– Cum te cheamă sau cum vrei sa-ți zic?

– Cum vrei.

Fata îl luă de mână și îl trase în dreptul unui felinar.

– Ai un chip cam ciudat, nu-mi spune nimic. Știi, am avut odată un prieten care semăna cu tine. Îl chema Bogdan. Ce zici de numele ăsta?

– Pe mine mă cheamă acum Bogdan, dar pe tine?

– Adela, râse ea delicat. Și în seara asta vreau să fac ce am chef. Vreau să râd, să beau, să ne iubim, să mă distrez cu tine, Bogdane!

– Și apoi ce faci?

– Nu mă interesează și nici pe tine n-ar trebui să te intereseze. Stăm împreună doar noaptea asta. După aia pa!

– Pa, repetă Bogdan și se întoarse cu spatele.

– Ce faci? aproape țipă Adela.

– Nu înțeleg de ce vrei să te distrezi cu mine și apoi Pa! Mai bine Pa! de la început.

– Nu vrei să stai cu mine în seara asta? întrebă defensiv Adela.

– Ba da.

– Nu vrei să ne distrăm?

– Ba da.

– Atunci?

– Atunci ce?

– Atunci hai să ne facem de cap!

Și Adela luă o piatră de pe jos și o aruncă într-o vitrină. Alarma începu să vuiască asurzitor. Bogdan o luă pe Adela de mână și începură să alerge pe străzi. Ajunseră repede la mansarda lui Adrian. Adrian zăcea beat mort pe jos. Adela îi privi chipul schimonosit cu teamă. Nici nu îndrăznea să vorbească. Încet încet se obișnuie cu ciudata locuință și începu să privească foarte atentă și curioasă portretele. Șevaletul cu pânza albă din mijlocul mansardei nu-i atrase atenția. Bogdan devenise nervos. Se aplecă și luă pensulele de pe jos. Ghidat de o forță stranie începu să picteze. Adela stătea nemișcată în fața lui. Treptat pe pânza albă se contura chipul ei palid cu ochi negri concentrați și buze strânse. După ce Bogdan termină se privi uimită. Așa trebuie că

arăta când i se întâmplau lucruri bizare. Cu mișcări fine îl îmbrățișă pe Bogdan și îl sărută cu patimă. Încerca să nu facă nici cel mai zgomot. Apoi, fără să spună un cuvânt, plecă. Bogdan rămase în picioare privind hipnotizat chipul Adelei. Spre dimineață se urcă la loc pe pânză.

Soarele lumina mansarda. Adrian deschise un ochi și imediat sări în picioare:

– La dracu, iar m-am îmbătat ca porcu! Ce-oi mai fi desenat?

Se uită la pânză și rămase cu ochii holbați. De pe pânză îl privea enigmatic o ființă ciudată și mai expresivă decât orice ființă imaginată vreodată de un pictor dement, o ființă ce nu părea a fi nici bărbat, nici femeie, dar care emana forța aceea primordială pe care Adrian, abia trezit din beție, o întrezărea în androgin.

Adrian era pictor și ca orice pictor care se respectă locuia într-o mansardă. În mansardă zăceau pe jos zeci de tablouri neterminate. Toate portrete de oameni cu fețe distorsionate. Unii se chinuiau să râdă, alții râdeau de-a binelea, chiar în hohote, alții urlau cuprinși de groază, câțiva păreau a fi în extaz mistic, în fine, deși neterminat, fiecare portret era de o expresivitate excesivă. Adrian vroia să redea emoția cam așa cum un boxer profesionist aplică un pumn în plex. Însă niciodată nu era mulțumit. Trecea repede la alt portret. În seara asta băuse cam mult și era nervos. Avea o idee genială și grăbi pasul spre mansardă s-o pună pe pânză înainte de a se evapora odată cu aburii beției. Se așeză în fața șevaletului și complet absorbit începu să picteze. Trecu o oră, trecură două, trecură trei și obosit, epuizat peste măsură se opri, făcu doi pași înapoi și își privi desenul. Începu să tremure de furie și să urle:

– Sunt un ratat! Nu-i nimic de capul meu. De 3 ore încerc să redau o idee genială și ce mi-a ieșit? Cel mai inexpresiv, cel mai banal portret pictat vreodată de mine. De parcă aș fi pictat vreunul până la capăt. Ei bine, pe ăsta chiar l-am terminat. Ce oribil!

Aruncă pensulele pe jos și sorbi pe loc 100 de vodcă. Se prăbuși pe podea printre chipurile contorsionate de tot felul de emoții. Portretul pictat de el rămăsese pe șevalet și privea în jur inexpresiv. După ce se uită la fiecare tablou și lucrușor din mansardă, cu aceeași privire inexpresivă, sări sprinten de pe pânză și căută ceva de îmbrăcat. Găsi o bluză, o pereche de pantaloni cam largi și pătați de bere și un palton care îi venea perfect. Își puse pălăria lui Adrian pe cap și ieși pe ușă. Era miezul nopții. Mergea holbându-se la vitrine, când auzi o voce:

– Hei, nu vrei să mergem undeva?

– Mergem, dădu el din cap.

– Ai bani, nu?

– Am bani. Am.

– Cum te cheamă sau cum vrei să-ți zic?

– Cum vrei.

Fata îl luă de mână și îl trase în dreptul unui felinar.

– Ai un chip cam ciudat, nu-mi spune nimic. Știi, am avut odată un prieten care semăna cu tine. Îl chema Bogdan. Ce zici de numele ăsta?

– Pe mine mă cheamă acum Bogdan, dar pe tine?

– Adela, râse ea delicat. Și în seara asta vreau să fac ce am chef. Vreau să râd, să beau, să ne iubim, să mă distrez cu tine, Bogdane!

– Și apoi ce faci?

– Nu mă interesează și nici pe tine n-ar trebui să te intereseze. Stăm împreună doar noaptea asta. După aia pa!

– Pa, repetă Bogdan și se întoarse cu spatele.

– Ce faci? aproape țipă Adela.

– Nu înțeleg de ce vrei să te distrezi cu mine și apoi Pa! Mai bine Pa! de la început.

– Nu vrei să stai cu mine în seara asta? întrebă defensiv Adela.

– Ba da.

– Nu vrei să ne distrăm?

– Ba da.

– Atunci?

– Atunci ce?

– Atunci hai să ne facem de cap!

Și Adela luă o piatră de pe jos și o aruncă într-o vitrină. Alarma începu să vuiască asurzitor. Bogdan o luă pe Adela de mână și începură să alerge pe străzi. Ajunseră repede la mansarda lui Adrian. Adrian zăcea beat mort pe jos. Adela îi privi chipul schimonosit cu teamă. Nici nu îndrăznește să vorbească. Încet încet se obișnuiește cu ciudata locuință și începu să privească foarte atentă și curioasă portretele. Șevaletul cu pânza albă din mijlocul mansardei nu-i atrase atenția. Bogdan devenise nervos. Se aplecă și luă pensulele de pe jos. Ghidat de o forță stranie începu să picteze. Adela stătea nemișcată în fața lui. Treptat pe pânza albă se contura chipul ei palid cu ochi negri concentrați și buze strânse. După ce Bogdan termină se privi uimită. Așa trebuie că arăta când i se întâmplau lucruri bizare. Cu mișcări fine îl îmbrățișă pe Bogdan și îl sărută cu

patimă. Încerca să nu facă nici cel mai mai zgomot. Apoi, fără să spună un cuvânt, plecă. Bogdan rămase în picioare privind hipnotizat chipul Adelei. Spre dimineață se urcă la loc pe pânză.

Soarele lumina mansarda. Adrian deschise un ochi și imediat sări în picioare:

– La dracu, iar m-am îmbătat ca porcu! Ce-oi mai fi desenat?

Se uită la pânză și rămase cu ochii holbați. De pe pânză îl privea enigmatic o ființă ciudată și mai expresivă decât orice ființă imaginată vreodată de un pictor dement, o ființă ce nu părea a fi nici bărbat, nici femeie, dar care emana forța aceea primordială pe care Adrian, abia trezit din beție, o întrezărea în androgin.

9. Și copilul va îmbătrâni

de Lucia Bibarț

Bătrâna s-a arătat la geam.

Aproape invariabil la aceeași oră. Câteva minute în minus sau în plus – gândi Tânărul. Avea mereu o mină frământată, mereu absentă din această acțiune pe care o făcea cu regularitate. ”Și, nu știu ce o mai frământă, ce o mai poate preocupa, dintre cele lumești, la vârsta ei”. Dacă o priveai, dacă o priveai din întâmplare, pentru că ți se vâra, ca musculița-n ochi, nu puteai, oricât de mult te-ai fi sforțat, să nu rămâi câteva clipe măcar asupra chipului ei palid, palid și pergamentos, de parcă te-ai fi așteptat în fiecare clipă să se sfărâmițeze și să cadă de pe craniu. Și-l imagina. Un craniu uscat și decolorat, exact ca fața femeii. Uneori, se întreba ce mai caută pe la geamuri. Adică, la cât de groaznic arăta, chiar nu-ți lipsea s-o zărești. În primul rând că îngrozea și-n al doilea că îți venea să-ți scuipi în sân, ca să nu te deochi sau să pățești ceva rău. De cele mai multe ori nu te observa, deși distanța dintre blocuri era mică și aproape că te obliga s-o faci, fiind la același etaj. Stătea acolo ca o mumie. Părea a fi pusă special la geam, ca sperietoarea pe câmp, ca să îndepărteze ciorile și graurii. ”Eu sunt un cioroi care e gata să-și ia zborul când o vede! Dar, pătesc de fiecare dată același lucru, nu mă pot îndepărta fără să stau câteva clipe să o surprind, uneori aștept hipnotizat să se holbeze și ea. Înfiorarea pe care mi-o transmite prin privirea aceea aproape transparentă, goală, mă determină să mă ascund după perdea sau chiar să plec. Cu femeia asta pătesc ca și cu filmele de groază, care mă atrag într-un mod ciudat, deși nu-mi plac. În fața ei mă încăpățânez să rămân spunându-mi: Ce să fug, că doar nu mă mănâncă cadavrul ăsta ambulant! Ia să văd mă observă, mă prinde? Și dacă o face, ce? Mai mult nu poate! De ce m-aș teme?! O înfrunt. Mama ei de babahârcă...că mă cutremură!”

Îl înfricoșau culoarea și aspectul pielii, dar cel mai rău, țintuirea pe care Bătrâna o reușea cu el. Nu știa cum, deși curajos de obicei, devenea șovăielnic și încrămenit, când femeia își pironea uitătura asupra lui.

În momentele acelea, oricât de scârbit și îngrozit ar fi fost, nu se putea mișca, o lăsa să-l străpungă până-n creier, până-n inimă. Atâta vreme cât rămânea acolo nemișcat, înțepenit, se pomenea că inima îi bate dezordonat. Avea drăcoaica asta de bătrână ceva care-l confisca, căruia nu i se putea sustrage. Așa că, evita cu bună știință ora fatidică. Uneori, însă, o forță incontrollabilă îl împingea la geam, ca în așteptarea unei sentințe. Își zicea că el va controla lucrurile și de fiecare dată pierdea control. Privirea aia! Ea era de vină Și de ce anume era atât de

greu de stăpânit? Totul părea în regulă până-n momentul în care-l fixa. Ceva straniu curgea din ea și-l încremenea. Degeaba se străduia să-o contracareze.

Cum nu găsea niciun răspuns în interiorul lui, se retrăgea de la geam sub pretextul că are altceva mai bun de făcut. Dar simțea că se minte. Că de fapt, teama era cea care-l îndepărta. Ce naiba avea bătrâna asta cu el? Ce a adus-o aici, ce căuta la geam și mai ales ce voia de la el?

Plecat, își amintea de ea și peste zi, dar vag. Însă acasă își făcuse, în privința ei, un reflex psihologic. Ora și reflexul. Ora și neliniștea. Ora și preocuparea. Oare azi se va uita la el?

Iat-o din nou. Cineva o implantează acolo și o lasă singură. N-a văzut niciodată cine. Presupunerea că avea și ea pe cineva. Familie sau aparținători. O pândea de după perdea. Purta mereu negru. Din cauza negrului, cânepiul părului și paloarea feței păreau și mai intense. De altfel când apărea, nu observai altceva decât o formă în alb-negru, ca într-un crochiu de desen, mai accentuat executat.

Pandemia asta s-o fi adus la geam, singurătatea, neputința? Orice ar fi fost, nu conta. Conta doar imaginea ei funestă prezentă cu insistența cu care se fac vizibili unii indezirabili. Adică, i se părea injust ca pe lângă restricțiile impuse de autorități, să fie pedepsit și în felul acesta. Era prea mult. Nu putea să se adune cu prietenii, nu putea să se bucure de compania lor, de ifosele tinerești și de glumele lor de prost sau de bun gust, dar se "bucura" zilnic, necondiționat, ca de o pastilă de "soma" sau de o țigară cu marijuana, de bătrână. Marijuana era alegerea lui, până-n coadă, dar babornița asta prevestitoare de moarte ca o cucuvea, era premiul otrăvit al anului ăștia frustrant. Chiar era prea mult. Asta simțea! Bine, ar fi putut să nu aleagă izolarea în camera lui. Ei, asta-i acum, să stea în sufragerie cu familia, mă lași?! Nici chiar așa! Parcă necuratu` făcea glume proaste cu el! Nu era suficientă bazaconia asta de virus, despre care a auzit o grămadă de povești morbide... Nu era suficientă starea asta groaznică transmisă de adulți, zi de zi, cea de claustrare adusă de viețuirea în bloc, distanța prea mică între geamurile locatarilor de la un imobil la altul, care i se părea de-a dreptul un atentat la intimitatea lui, că iată, i se mai adăuga încă un disconfort.

N-a crezut niciodată în poveștile psihologilor legate de apăsările, fobiile, atacurile de panică, agitația și psihozele despre care vorbeau continuu și pentru care luau bani buni! N-a crezut niciodată decât în ceea ce gândea și făcea el. Nicidecum în ceva impus sau indus de alții. Dar... în cazul Bătrânii, deși îi venea greu să accepte, era obsedat, da, ăsta e cuvântul! Obsedat! Ce s-ar mai bucura psihologii și psihiatrii să-l audă că recunoaște așa ceva. Da, dar recunoștea doar față de el însuși! Nici nu se putea gândi ce ar spune părinții, dacă l-ar auzi vorbind despre...Sau amicii lui. No way!

Până la urmă, era bărbat. Ce să se plângă?. Va trebui să găsească o rezolvare.

Și din momentul în care și-a formulat această perspectivă, cea a rezolvării, i-a încolțit brusc în minte ideea că trebuie găsită o cale de-a se elibera de obsesia asta, că, vrea nu vrea, el e obligat să gândească una pe care să o țină numai pentru el. Adică, nu s-ar fi făcut de râs dacă ar fi povestit cuiva că o nenorocită de bătrână îl deranjează?! Păi? Să fim serioși! Cu ce-l putea

împiedica să trăiască o vecină care nu trecea pragul locuinței ei? Și totuși, uite că îl împiedica, și încă neașteptat de mult.

Da, va lua măsuri. Nu știa încă în ce fel, dar o va face. Mâine va încerca să intre în blocul de vis-à-vis. Să vadă unde stă Bătrâna. La etajul 3, dar...să vadă el ce și cum.

Și gândul acesta i-a descătușat mintea pe loc.

Asta era! Deja se simțea mai bine. Da' mult i-a mai trebuit! Când soluția era atât de simplă, atât de la-ndemână. Acum abia aștepta ziua de mâine, ziua libertății lui. Chiar așa va fi! Liber. Nu atât precum și-ar dori, dar nu se va compara cu ceea ce avea acum. Până la urmă, libertatea asta ține și de tine, de deciziile tale. Nu se spune că dormi cum îți așterni? Pentru prima oară în viață își va așterne el cum dorea, ca să doarmă bine. Zâmbi enigmatic și satisfăcut.

A doua zi, a simțit încordarea de-a fi singur. Ca niciodată era nerăbdător să-și zărească vecina în vitrină. Știa că nu e încă vremea, dar pândea de după perdea, de câte ori își aducea aminte. Până s-a făcut vremea. Statura puțină, adusă, fragilă, suptă...se afla acolo. Tânărul nu și-a ridicat ochii spre chipul ei și nici spre privirea aceea care-l scotea din minți. A rămas pe umeri. Apoi s-a ridicat de pe scaun. S-a îmbrăcat cu răbdare. A mai dat o raită prin apartament să se asigure că nu era nimeni. S-a îndreptat spre bucătărie și fără să se mai uite pe geam a simțit-o acolo. Și-a strecurat în buzunarul larg al pantalonilor un cuțit și s-a încălțat. Apoi, ca-ntr-o bănuială, s-a apropiat, din nou, de geamul bucătăriei, de unde ea nu-l putea repera, și s-a asigurat că e. Chipul ei pergamentos și sfârmicios întors într-o parte, înspre camera lui. A, îl căuta. "Vin acum", și-a zis. Și în momentul acela a simțit privirea aceea goală și rece, moartă, străbătându-l.

Atât de binefăcătoare, calde îi se păreau razele de soare ce traversau sticla și i se opreau pe chip! De parcă ar fi mângâiat-o... Încerca să-și amintească, de câtă vreme n-a simțit o mângâiere ca asta, o mângâiere... de câtă vreme n-a făcut o plimbare...De mult. De foarte demult. Parcă nici n-a trăit cu adevărat o astfel de experiență. Și totuși, a avut și ea o viață. O viață reală, a ei, chiar frumoasă.

„Dar, oare unde e vecinul meu? Abia l-am zărit o clipă, azi. Îmi face atât de bine, vederea lui. E atât de tânăr și de frumos! Privindu-l nici n-ai putea să-l asociezi cu boala ori, mai rău, cu moartea...Totuși...și copilul acesta va îmbătrâni...”

Își opri meditația.

Cineva tocmai intrase în casă.

10. Mântuirea lui Gâză

de Victor Potra

Își trase nasul și încercă să așeze cartonul mai bine. Era al dracului de frig. Cel mai tare îl lua de la fundul așezat pe pervazul de la Mega Image. Nu reușise să găsească un carton de doamne-ajută, mai gros. Asta era de la o jucărie cu Ben10, și era subțire. Cu labela era încă ok, deși erau vinete de frig. Putea să miște degetele de la picioare, antrenamentul își spunea cuvântul. Oricum, nu avea de ales, dacă vroia să-și scoată pârleala.

O gagică-nțolită bine, cu decolteu bogat, se opri și-i dădu o portocală. Îi venea s-o înjure, dar se abținu. Nu se știe niciodată când te trezești cu un șut în gură, mai bine ciocu' mic. Tipa se îndepărtă la brațul unui papițoi numa-n cârpe de firmă, comentând cu glas de mare lady:

– Ai văzut, săracul copil, în picioarele goale în mijlocul iernii...

„Dacă ți-e așa de milă, de ce nu marci un ban, fă?” i-ar fi zis, da' gagiui ei părea cam nervos... Clar însă că era e o tactică bună asta cu cerșitul desculț. Mai ales că e seara de anul nou. Toți fraierii care o duc bine se simt cumva vinovați când văd un puști cu cotoaiele la iveală, la minus cinci grade. Șontorogu', fie-i sufletu' frământat de toți dracii, îi explicase șmecheria. La sărbători,ăștia de se cred oameni buni au tendința să facă așa, un fel de adunare a faptelor bune. Bilanț parcă-i zicea Șontorogu' și de obicei le dă cu minus, așa că atunci sunt mai generoși...

„De ce le dă cu minus dacă-s oameni buni” îl întrebase pe țiganul olog. Acu un an era mai mic și mai fraier, n-avea decât șase.

„Pen' că de fapt nu-s buni, numa' că așa le place să creadă. Sunt d-ăia de se duc la biserică și bagă-n cutia milei, să aibă popii d-un chef. Și de sărbători își aduc aminte de mântuire și de alte socoteli d-astea, și li se face cumva rușine că ei au de toate și tu ești în stradă, cu cioatele la expoziție... Atuncea dau și ăia care se fac de obicei că nu te văd”

„Ce-i aia, mântuire?” îl întrebase. Șontorogu' răsese cu lacrimi. „Ceva ce-o să recunoști cu siguranță când o să ți se-ntâmple” hohotise el. Și al dracu' țigan, spusese la toți. De atunci îi rămăsese porecla Mântuitu'. Până la povestea asta i se zicea Gâză, că era firav rău.

– La mulți ani, s-aveți un an nou fericit, încercă la o grasă în palton negru. Femeia se opri și se-apropie de el.

– Cum de ești desculț, măi băiete?

– Dacă n-avem de nici unele, sunt orfan tanti... spuse el cu glas plângăcios. La varianta cu „suntem șapte frați acasă” renunțase de mult, prea o foloseau toți colorații la metrou, asta cu orfanu’ dădea bine, mai ales la femei. Grasa deschise poșeta și începu să scotocească în ea.

– Crezi în Isus, copile?

– Cred tanti, și în Isus, și în Dumnezeu Tatăl, spuse el repede, privind cu speranță la geantă. Femeia scoase și-i întinse un cartonaș.

– Uite aici o iconiță, cu Domnul nostru Isus, drăguțule. Când ți-e dor de mami și tati poți să te rogi la Isuși el o să te-aline. Dumnezeu să te păzească, spuse umflata și se răsuci pe tocuri intrând în magazin.

Rămase cu totul uluit, cu cartonul colorat în mână. Isus? Mami și tati? Dor? De curva aia bețivă care-l chema să-i adune prezervativele folosite de pe jos? Sau de alcoolicul care se urcase pe el, să-l spargă la rozetă? Când auzise de la Cioară că vor să-l vândă lu’ Trică, peștele de încredere a lui Claie, luase ce găsisese prin poșeta lu’ Marina și o tulise. „M-aș ruga acu’ la Isus pentru o ciocolată fierbinte, da’ fac pariu că-i ocupat” gândi el cu năduf. Aproape că-i venea să plângă. O portocală și un Isus pe carton, după o oră de stat în ger. Oricum, din ce învățase un lucru era sigur: nimic nu e de aruncat. Portocala deja o pusese la piept, sub geacă, să nu-nghețe, iar iconița... Ia

s-o pună la vedere, poate atrage atenția vreunui bisericos...

– Să vă dea Dumnezeu un An bogat, săru’ mâna, doamnă, încercă din nou la o cucoană între două vârste, dar femeia încărcată de sacoșe trecu grăbită și se duse ață la un Audi parcat pe trecerea de pietoni.

Piticu’ era în a treia zi de băut continuu și ajunsese la faza de nebunie contagioasă. Marmeladă și Gino erau și ei mângă, iar Lățel se duse să se culce, ceea ce nu era de bun augur. De obicei Lățel îi ținea în frâu să nu facă tâmpenii. Cel puțin nu de-alea rele. Acu trei ani Piticu’ îl pocnise pe Lățel cu sticla de whisky în cap, și plecase cu TT-ul prin oraș. Dăduse peste o puștoaică pe trecerea de pietoni și o făcuse zob. Avea 140. Stătuse 8 luni ascuns, și trebuise să vândă apartamentul ca să se scoată. Lățel îl rezolvase. De atunci Piticu’ nu mai ieșea din cuvântul lui, mai ales la băutură. Dar acu’ se culcase, e drept, după ce le luase cheile de la mașini. Uitase însă că Marmeladă făcea Germania din 90 cu troace de haida.

– Ia zi, pârnăiașule, facem o tură? îi făcu Piticu’ cu ochiul.

– Și ce, vrei să-ți sparg Audiul și să-ți leg firele? rânji Marmeladă.

– Nu, mergem cu a lu’ Gino, că avem loc toți.

– Să crezi tu că vă las io să vă băgați labele jechoase în cinciaru’ meu, spuse râgâind disprețuitor Gino.

- Haide bă, dăm o tură tare și ne-ntoarcem, încercă să-l convingă Marmeladă.
- De ce să nu mergem cu a ta, că e tot BMW? De ce să îmi strici mie bordu’?
- A mea nu e seria 5, și e pe motorină, nu fuge...
- Auzi bă, hai că ne certăm degeaba, luam un taxi până la parc și găsim acolo o mașină de alergat...
- Păi așa da, auzi, să-mi desfacă mie bordu’, bombăni Gino, turnând încă un Jack Daniels.

Își lipise iconița cu o ciungă culeasă de pe jos pe capsă din dreptul pieptului. Stătea prinsă bine. Și era vizibilă. Ghinionul se spărsese, făcuse deja opt sute de mii. E drept că trei sute le primise de un bețiv lacrimogen, care ținuse morțiș să ia și un gât de votcă, „să te mai încălzești mititelule”. Bună vodca, dar i se făcuse o foame de lup. Nu era cazul să plece tocmai acum, dar tare ar fi vrut o șaorma de la Arabu’. Trebuia să facă măcar „un bulion două”, după revelion era totul mort cel puțin două zile. Și venise ieri și lăbaru’ ăla de Pârț după taxă. Fusese prost rău, îl prinsese cu banii pe două zile și îl curățase. „Las că nu te mai vizitez pân’ după Revelion”, rânjise pârțarul. Asta e, data viitoare n-o să se mai culce pe-o ureche, o să bage la groapă măcar câteva sute de mii, cât de prost ar merge. Mai bine o bătaie de la Pârț decât foamea asta de-i venea leșin de la lingurică... O babă în cojoc și cu broboada în cap veni la el, își făcu cruce și îi lăsă o hârtie de cinci pe genunchi. Își făcu repede și el cruce și zâmbi, „săru’ mâna, bogdaproste”, poate mai scoate... N-a mai scos... În fine, Isusul de carton își făcea treaba.

Își aduse aminte că odată, după povestea cu mântuirea, se duse pe șest la o biserică. Chiar era curios cum e treaba asta cu Dumnezeu și Isus. Din păcate diaconul îl scosese în șuturi, urgent. Așa că întrebuse o bătrână, care aprindea lumânări, în față, în niște cutii mari de tablă. Babeta îi spusese o poveste cam încurcată, că dacă te rogi la Doamne-Doamne, Isus te iartă și te duci în Rai. Da’ totu’ după ce mori... El, sincer să fie, nu prea simțea că are nevoie de iertare. Nu se simțea vinovat de nimic. Poate doar cățelul ăla al pensionarului de vizavi de magazin, căruia îi dăduse lapte cu șoricioaică. Da’ venea mereu și se pișa pe el, pe la spate, și moșu’ ală idiot râdea să se strice... Ia să fi stat el cu pantalonii uzi în februarie o zi întregă... În fine, chestiunea era cu dus și-ntors, dar ceea ce-l nedumerise complet era treaba cu „lumea ailaltă”. „Adică io nu primesc nimic acu’, dacă mă rog? Doar după ce mor?” o întrebuse el pe bătrână. Tipa îi explicase că uneori Dumnezeu îi ajută și în această viață pe cei care se roagă. Dacă vrea. Da’ nimic nu e sigur. După părerea lui rugăciunile astea erau cam degeaba. Dacă vrea să pună mâna să te-ajute, te ajută, dacă nu, nu... „Și cu mântuirea cum e?” întrebuse în continuare. Cică sufletul tău se duce în grădina raiului, și acolo îl vezi pe Dumnezeu. Nu i se părea mare sfârșială, mai ales că nu prea știa nimeni ce țoale poartă și ce halesc ăia din Rai. Oricum, bătrâna se supăraseră când o întrebuse dacă au țigări în Rai și-i spusese că o să se ducă direct în Iad dacă mai are asemenea gânduri necurate. Cum Iadul părea ceva de rău, o înjurase copios și apoi plecase spre Gară, că era sezonul
vacanțelor.

Dacă n-ar fi fost gașca lu’ Bilă, s-ar fi putut face o pâine ușoară în Gară... „În fine, să ne concentrăm pe treabă” oftă în gând. Deja închideau magazinul. Mda, normal, era noaptea de anul nou. Începu să-și frece energic picioarele, apoi își puse ciorapii și bocancii. Ar fi cazul să se mute în intersecție. Dar mai întâi o să dea o fugă să-și ia o șaorma. Doamne, cât de bună o să fie acuma,

fierbinte... Și o să-i spună lu' Arabu' să-i pună o tonă de maioneză și ketchup. Arabu' nu se zgârcea la sosuri...

Mașinile scumpe erau greu de spart, erau securizate zdravăn, dar Marmeladă era un artist. BMW-ul M3 mârâia agresiv, cu Piticu' la volan. Încercă un derapaj cu spatele, dar EBD-ul intră în funcțiune și mașina se clătină doar un pic pe șosea.

– Bă, nu-mi place, spuse Piticu' ațâțat. Hai pe piatră cubică, că aici nu merge să ne-nvârtim cu ea.

– Cred că ți s-a făcut de balamuc, cârâi din spate Gino. Doar nu vrei să mergem în centru.

– Ia lasă gura și dă o bere.

– E deja plin de sticle în spate, și la cum te zbuțuiești tu cu mașina o să mă umpli de cioburi. Tre' să oprim undeva să mai aruncăm din ele.

– Ce să mai oprim, ia dă o sticlă goală, urlă Piticu' ca să acopere zgomotul motorului care venea pe geamul deschis, în timp ce accelera. Fii antenă! Pariu că nimeresc panoul ăla...

Mașina trecu razant pe lângă stâlpi, pe contrasens, în timp ce sticla se făcea țândări de reclamă.

– Ce ziceți bă, dăm la țintă? răcni în al nouălea cer Piticu'.

Era târziu deja, nu prea mai erau trecători. Mă rog, avea un milion juma' și burta plină, nu era foarte rău. Își luase și o sticlă de sangria de la chioșc. Să întâmpine și el Anu' Nou cu o dușcă. “Ce, Gâză nu e și el om?” îi plăcea să zică când își făcea câte o plăcere. Deși toți din gașcă îi ziceau Mântuitu' el încă se simțea Gâză. Îl făcea cumva să se simtă mic și nebăgat în seamă, și cumva protejat din cauza asta. Cine să se ia de-o gâză?...

Se duse în mijlocul rondului din intersecție, lângă panoul video. Era transmisie de la concertul din centru. Nu cântau rău puștii ăia. Și aici era destul de departe de blocuri, o să poată să vadă și el artificiile. A, uite-l și pe Băsescu, acuși începe și numărătoarea inversă. Era momentul să desfacă sangria.

Piticu' o luase razna complet. Deja bușise mașina de două ori. Nu cine știe ce, da' dacă proprietarul n-avea casco, o pusese clar, o să înceapă anu' cu cheltuială. Gino râdea cu sughițuri de Marmeladă, căruia îi sărise airbagul în față și era plin de whisky. Opriseră, să strângă airbagul și să se pișe.

– Mai bagă aici un Jack, răcni Piticu' ambalând motorul.

– Nu mai e, îi întinse sticla goală Marmeladă.

– Păi ce facem bă, începem anu' nou pe uscat?! Că mai e o juma' de minut și trecem în 2009, cârâi Gino.

– Ia dă sticla încoace, spuse Piticu' luând mâinile de pe volan. Ultimu' pariu pe 2008! Îl vezi pe aurolacu' ăla din față din intersecție? Pariu că-l ating la scăfârlie!

– Atingi o laie, mormăi Marmeladă.

– Pun eu o sută de euroi, da trebuie să sari de sută până acolo, râse Gino.

– Merge! urlă Piticu' călcând accelerația.

Rondul se năpustea spre ei. Piticu' scoase brațul pe geam, cu sticla goală de whisky în mână.

– Atac la scăfârlie, strigă Piticu' în timp ce sticla pornea cu 120 de kilometri la oră într-o curbă lungă...

Gază era în fine fericit. Sangria îl încălzise, și numărase, odată cu toți cei din piață, pe care îi vedea pe ecran, „trei, doi, unu, la mulți ani!” Începeau artificiile. Gază aștepta cu sufletul la gură, cu privirea în sus. Se auzea urletul unui motor ambalat la maxim, care se apropia, dar nu avea chef să piardă nici o scânteie. Rămase cu privirea în sus. Apăru prima explozie de lumină. Mașina trecu și ceva tare îl lovi dureros, în tâmplă. Își dădu seama că se scurge pe noroiul înghețat. Cumva căzu cu fața în sus, cu ochii spre cer. Și cerul parcă explodase. Erau atâtea culori... Duse mâna la tâmplă. Umed și lipicios. Îl cuprindea o moleșeală plăcută. Pentru prima oară de la începutul iernii ăsteia simți că frigul dispare complet. Îi era cald și bine. Și bolta se deschidea, în roșu și verde și alb, doar pentru el. Și acum rachetele albastre... Și din ele alte dâre de lumină! Și altele...

11. Faraway

de Ildiko Șerban

Cuvintele ei au lovit exact acolo unde îmi era foame de viu, dar eu nu mai știam asta de ceva timp. Înmagazinam tot ca într-un album alb negru. Știam doar că nu îmi plăcea felul în care privirea mea putea trece peste evenimente ca flash-ul aparatului de fotografiat, rece și extrem de rapid. Înainte, eram învățată să simt instant înțelegerea lucrurilor, să simt cu sunet, miros, reverberații, tot ce mă înconjoară și felul acela de receptare, săpat în adn, mă făcea fericită. Când am constatat prima oară că îmi lipsește bucuria aia, nici măcar nu am fost tristă. Atunci m-am privit îndelung, ca într-o moarte clinică în care înainte de a pleca îți scrutezi corpul fără regrete, mi-am arhivat imaginea în memorie și mi-am spus simplu „asta e”, ca și cum aș fi constatat că afară plouă și ce poți face când plouă? Ridici din umeri, deschizi o umbrelă, dacă ai, sau pornești în treburile tale băgându-ți capul între umeri, cu privirea ațintită înaintea pașilor rapizi pe care trebuie să îi faci. Asta când felul tău de a trece prin viață e contra cronometru. E sec. E repetitiv. Despre ploaie, înainte de constatarea asta, aș fi putut vorbi la nesfârșit, deși preferam să îmi tac ploaia și doar să o trăiesc, în timp ce ea picura peste ochi, pomeți, barbă și gât strecurându-se uneori în decolteul discret, evaporându-se pitit, acolo. Altădată, ca și cum ar fi fost întâmplat acest „altădată” în viața altcuiva, ploaia, îmi biciuia zâmbetul singuratic când pe străzile pustii din care fugiseră oamenii rățăceam uneori cu lacrimi pe obraji, dar acum, nimic nu tresălta la nivelul sternului secătuit și cum ziceam constatarea asta nu mă întrista, dar cuvintele ei, venite atât de neașteptat m-au făcut să recunosc instant că mi-e foame de viață și culmea că încă sunt vie. „Sunt vie!” mi-am strigat în creieri și ecoul strigătului, în alergarea lui nebună prin craniu, m-a dezechilibrat. Ametisem. M-am sprijinit instant de oglinda de pe hol și palma mi-a alunecat un pic, din cauza impactului, pe răceala sticlei. O căldură ciudată, roșie, a început să pâlpaie printre coaste și uimită urmăream cum se împrăștie rapid până în vârful picioarelor, unde, ca pe poantele pe care nu am reușit niciodată să urc, căutau acel punct de echilibru în care pentru o secundă, sau mai multe, reușai să devii cea mai frumoasă statuie.

„Nu îți mai amintești?” m-a întrebat. Era în celălalt capăt al holului și nu mi-a văzut balansul finalizat cu atingerea scurtă și alunecată pe oglindă. „Nu.” am răspuns dintr-o suflare, asumându-mi și de data asta episoadele de uitare. A fost un exercițiu dureros pe care l-am repetat câțiva ani, acesta de a recunoaște că uit după avc și de ceva timp nu mai îmi era rușine de ruptura în dialog când disperată căutam un cuvânt, o informație sau o amintire, atunci când memoria se juca cu mine ca și cu o minge de ping-pong, alergându-mă după ea prin cotloanele amintirilor. „Mare

brânză!” mi-am spus într-o zi, „fir-ai tu să fii de memorie!” am completat și am tras adânc aer în piept. Eram pregătită să o înfrunt în sfârșit și să îmi iau înapoi amintirile, dar exact în același moment, am simțit cum ea o dă la pace ca și cum mi-ar fi spus „ok! ok! ai câștigat”, dar ticăloasa avea nevoie doar de timp ca să își schimbe strategia. M-a mai umilit de câteva ori, provocându-mă la luptă, însă nu a mai avut cu cine pentru că descoperisem simplitatea într-o propoziție ușor de spus, care mă salva. A fost greu la început să spun „am uitat...”, apoi am realizat că de fapt memoria nu plecase ci doar s-a re poziționat și că avea și ea dreptul să aleagă când și ce să îmi dea înapoi. E adevărat că atunci când i-am încredințat amintirile consideram că e normal ca ea să stea la dispoziția mea, dar după, mi-am reconsiderat poziția față de ea. I-am acordat (forțată ce-i drept de împrejurări) autonomia de care avea nevoie. Aveam deja obișnuința de a recunoaște evidența, așa că acum, a fost simplu să spun „am uitat”.

„Chiar nu mai știi?” m-a întrebat, apropiindu-se încet. Cu ochii mari și negri căuta pe fruntea mea, un răspuns. I-am susținut cu inocență privirea în timp ce ea rostea cuvintele. Priveam femeia frumoasă din fața mea. Era înaltă. Cu spatele drept. Părul negru îi scotea în evidență tenul alb al feței pe care tronau ochii ăia mari în negrul cărora puteai să te pierzi liniștit, simțind în lumina lor o blândețe și înțelepciune ce deveneau un absolut, chiar de la primul contact vizual.

„E Faraway” a spus încet.

Numele ăsta nu îmi spunea nimic. Nu îmi producea nici o emoție. Mă zgândărea cumva greutatea pe care i-a dat-o acestui cuvânt necunoscut, prin tonul jos și dulce-grav cu care l-a rostit.

Brusc s-a întors cu spatele la mine și s-a dus la raftul cu încălțăminte. În timp ce căuta perechea de cizme cu care voia să se încălze ca să ieșim în oraș și pe care nu le găsea potrivite, ba că nu se asortează, ba că nu sunt suficient de călduroase, dar asta fără să exprime lucrurile, doar cotrobăind printre rafturi, a început să povestească.

„După ce plecai la serviciu, în zilele în care nu mergeam la grădiniță, luam câte un pulovăr sau o eșarfă de a ta. Închideam ochii și îmi afundam obrazul în moliciunea materialului ca să îți simt mirosul. Era întotdeauna același. Ani de zile ai folosit parfumul ăsta. E parfumul tinereții tale!” a mai zis, cotrobăind în continuare prin papucăraie.

M-am sprijinit iar de oglindă. Un zâmbet tâmp mi s-a așezat pe față și a început să mă doară maxilarul în spatele căruia un urlat se zbătea să iasă.

„Îl folosesc de câțiva ani, mami!” a mai zis. „Așa e totul mai simplu...”

Ca într-un carusel ce se învârte cu viteză maximă, imagini, gânduri, stări, căutau un loc în memorie ca să întregească o idee. Nu știu de ce mi s-a făcut cald în suflet și nu mai știu ce a spus după asta. Nici nu conta. Pentru câteva secole, eram din nou, vie.

12. boschetarul

de Ofelia Prodan

într-un oraș, într-un tomberon, locuiește un boschetar care peste noapte sare din tomberon și se transformă în câine. toată noaptea, urlă la lună și atacă pe oricine îndrăznește să se apropie de tomberon. ziua se face boschetar la loc și caută prin tomberon o sticlă cu un mesaj secret. când scormonește printre gunoaie, tomberonul se clatină în toate părțile, încât boschetarul se simte ca un marinar în largul mării. noaptea, tomberonul vorbește cu glasul căpitanului și îi transmite boschetarului transformat în câine cu maximă precizie latitudinea și longitudinea la care se află sticla cu mesajul secret. boschetarul transformat în câine nu pricepe nimic și a doua zi scormonește cu zel, perfect convins că este din ce în ce mai aproape de sticlă. tomberonul se mânia și se clatină și mai tare și atunci boschetarul este convins că se află chiar în mijlocul unui uragan. când uraganul se potolește, se înserează deja și boschetarul sare din tomberon și se transformă iar în câine. tomberonul se înfurie și mai tare și scoate dintre gunoaie un CD nou-nouț pe care înregistrează vocea căpitanului. când se face dimineață, boschetarul se freacă la ochi și rămâne cu ochii și gura căscată când vede un CD nou-nouț care merge singur și îi transmite cu vocea căpitanului coordonatele la care se află sticla cu mesajul secret. ascultă atent și se aruncă în tomberon. se trezește în mijlocul oceanului înotând departe de corabie și lângă el plutește un pet de bere cu o hârtie făcută sul înăuntru. din câteva mișcări îndemnatice prinde petul și cu petul în mână sare urlând victorios din tomberon. se așază pe jos cu petul de bere în brațe tremurând și transpirând de emoție. parcă îi este teamă să desfacă petul și să citească mesajul. se uită lung la pet și petul face doi ochi care se uită în zeflema la boschetar. boschetarul scoate limba la pet și desface capacul cu degete febrile. petul face o gură mare care rânjește batjocoritor la boschetar. boschetarul înjură petul și se căznește să scoată mesajul. petul face două picioare iuți și o ia la goană printre blocuri cu boschetarul după el. încet-încet, se face iar seară.

13. Singurătatea roții de rezervă

de Viktor Latunski

Cum stau eu așa de comod în habitacul special conceput pentru mine, nu-mi pasă de faptul că gumele alea, care se cred asemenea mie, n-au loc de parcare. N-au decît să-și lase calea de rulare prin toate intersecțiile și să li se-nfigă-n balon tot felul de sîrme, cuie, știfturi, dibluri – cîte-or fi pe marginea drumului. Aud că guma din față-dreapta mi-a lipit pe partea radială apelativul de „a cincea roată la căruță” (nici măcar la mașină – nota mea). Iar guma din stînga-față a început să filosofeze pe tema locului de parcare. De, fiind ea roată motrice și cea mai apropiată de volan și de bipeda care confundă constant frîna cu accelerația, se dă mai mereu laureată a gîndirii metafizice. Cică ea răspunde în cel mai prompt și sigur mod la schimbarea de direcție și la noema (sau noima) supremă – ni’la ea! Că uită cum în jurul meu se depozitează toată hîrțogăraia, plus *laptopul* (din motive de siguranță); și că eu am acces la toate informațiile. Dar tot nu sunt așa de infatuată și nici nu mă dau așa rotundă, deși sunt mai echilibrată și cu plumbii la zi. Ontologic vorbind, am de cele mai multe ori o înălțime mai bună a talonului, o serie mai curată, o omologare de mai mare durată și fac parte dintr-o familie mai bună de Tubeless.

Azi am avut parte de o experiență stranie și înălțătoare în același timp (care mi-a confirmat paradoxul lui Zenon). Cînd am fost extrasă din „locația” mea și mi s-a imprimat o mișcare circulară către compresorul care, după cum spune și Plotin, este mijlocitor între aerul rarefiat și aerul comprimat, eu am parcurs o distanță A zero. Pentru că șoferița a uitat să tragă frîna de mîină, toate cele patru gume au parcurs și ele o distanță A unu. În timp ce eu parcurgeam o distanță A unu, celelalte gume poarcurgeau o distanță A doi (și fenomenul se repeta la infinit și nu prea). Doar pînă cînd eu m-am oprit în poziție verticală și lipită de compresor, care este „sufletul divin”, iar nefericitele de gume s-au oprit și ele în peretele atelierului de vulcanizare. Ca să vedeți la cît se reduce sensul vieții, zbaterea, fuleul, rotirea milenară! Și se mai spune că roata de rezervă este doar o formă fără fond, o existență ternă...

Darie Ridiche* spunea: „Ca să mișc osia permanenței, trebuie să mă asigur mai întîi că am o roată de rezervă”. Iar Marin Carcalete** îi spune zilnic șefului său de atelier: „Șefu’, nimic nu slăbește și nu distruge mai mult bacurile universului (sau ale universalului?) decît o roată prost echilibrată”. Zic eu, este indicat să mai adaug două citate. Primul, al părintelui Arsenic de la Bisericuța dintr-un Arbore de Cauciuc: „Roata lumii se-nvîrtește/ cît presiunea nu slăbește”, iar altul aparținînd unui poet contemporan, Ionuț Capdecauciuc: „Sîntem născuți din pană de cauciuc artificial”.

Constat cu regretabilă stupoare că, în cele mai dese cazuri (și aici nu este vorba despre o cazuistică îndoielnică) nu se ia în calcul conceptul de „rezervă”. Fie că este vorba despre rezerve (inter)naționale, copii de rezervă, jucători de rezervă, soluții de rezervă, roți de rezervă. Se omite mereu reglarea presiunii în diverse principii sau fenomene și periodic se ajunge la o stare de presiune existențială. Dreptu-i că nici legiuitorul nu specifică „în clar” obligativitatea echipării celor enumerate de mai sus cu gume și soluții de iarnă ori de criză.

Mai zilele trecute bipeda de la volan și-a uitat *laptopul* deschis în portbagaj, așa că am reușit să intru pe „net”, de unde am aflat că e în „pană” de inspirație, nu și de transpirație, eliminând ea, în continuare, prin toți porii neuronali, tot felul de elucubrații. Cred că nu mai poate păstra aerul comprimat, are pori, fisuri, o fi și blondă reșapată, cine știe? Vai de familia ei, cât or fi suferind și părinții ei... Că am mai auzit eu de un rege care avea trei fete cucuiate, nici una nu știa să schimbe o roată de rezervă, cum plecau din parcare cum chemau Asistența Tehnică. Nu mai știu ce fac ele, dar „babacul” n-a ajuns de loc bine, și-ar fi dat toată averea pentru un cal, pentru un cal, auziți voi *dealeri* și *trilleri* auto?

Pe măsură ce mi se dezvăluie aceste adevăruri, începe să mă învăluie un complex de inferioritate, chiar mă enervez de-a binelea. Și mă gândesc cu nostalgie la înapoiășele mele din anii 50 ai secolului trecut și la rolul pe care ar fi putut să-l aibă în procesul de parcare. Chiar nu înțeleg de ce soluția roții de rezervă motrice și plasată paralelă cu puntea din spate n-a prins în practică.

Iosephus Michelinus Dunlop*** în „Tratatul despre standarde” despică în patru firele care compun țesătura de bază a unei gume și elaborează o teorie originală despre roata de rezervă (și despre rezerve, în general). Firul conducător al teoriei este că nu te gândești niciodată la rezervă pînă cînd nu ai nevoie de ea. Cum nici eu nu mă gândesc la Entitatea Supremă de Cauciuc Natural, îmi trăiesc viața în artificial.

Dar știu mai bine decît gumele care se tîrăsc prin noroi că, odată și odată, tot voi fi combustibil pentru încălzirea bipezilor care vor ieși în piețe și pe maidane, strigîndu-și neîmplinirile din postura de roți de rezervă. Și n-o să mă mai simt sigură, BEEP-ul ei de viață, că nicidecum nu-i bine!

##

Note

* – filosof contemporan.

** – operator pe utilajul de echilibrare al roților.

*** – sociolog și politolog, originar din Danubiana, pe malul stîng al Universității Danubius

14. Ce-o fi, un bărbat locuit de-un mort, ori o moartă ce s-a instalat în el?

de Dragoș Vișan

A fi locuit de-o femeie acidă, mai guralivă decât altele, nu-i era dat lui Peter să accepte. Mulți care-l vedeau îi spuneau că are un chip de om ce poate fi batjocorit, că nu sunt trăsături hotărâte masculine cele atât de armonioase, din cauza colțurilor faciale prea puțin proeminente. Unii l-au considerat poet, spunând când îl vedeau:

– Hei, ce mai face lord Byron?

Așa că Peter s-a pus pe treabă și a început să cerceteze ce o fi cu fizionomia sa dubioasă.

A citit proza romantică și fantastică a lui Eminescu. Aceeași problemă, cu a sa, în “Cezara”, în legătură cu mitul insulei lui Euthanasius, ce-și aștepta oaspeții, pe frumoasa nemăritată Cezara și fratele de mănăstire Ieronim, perechea androgenă, să se iubească și să treacă în moarte. În “Avatarii faraonului Tlá”, dilema iubirii propriului chip ajungea la duel în oglindă între faraonul reîncarnat într-un cerșetor spaniol și dublul său nobil, putred de bogat, pe care îl ucidea cu sabia, iar apoi alegea viața în petrecerile interzise, crezând în androginitate, căutându-și, prin atâtea femei ce se lăsau comparate și cumpărate, perechea primordială, sora de pe tronul din Egipt, fiică a lui Isis, sortită din eternitate.

Peter deținea despre el un adevăr crud. El se confruntase cu moartea. În adolescență, un accident grav îi generase o amnezie foarte lungă. Ca un Osman din “Scrisoarea III” visase că se coborâse în el o femeie, Luna-Semilună ca huriile promise de Allah celor ce păzesc legea islamică și se jertfesc. Trezindu-se năucit după un astfel de vis, Peter nu a putut concepe așa ceva. Adeseori pune pe seama lui Ucigă-l Toaca astfel de arătări, în somn. Pe urmă, nesinchisându-se de impresia lăsată în lume, se întreba totuși de ce se înțelege mai ușor cu femeile decât cu bărbații. Era preocupat de problemele artelor, nu ale mașinilor, tehnicii, băutului prin baruri cot la cot cu unii colegi, cu șefii. Apoi în pat era interesat de plăcerea femeilor, nu de a sa proprie, aceasta venind prin epuizarea plăcerilor provocate partenerei și gândul la orgasmele sale. Norocul său era că apogeul sexual le făcea pe ele să preia frâiele și să-l muncească pe el, de parcă el nu... cuteza să mai termine.

Peter s-a întrebat serios dacă nu-l putea ajuta vreun psihanalist cu știința hipnozei, să descopere momente din viața timpurie ce-i generaseră această anomalie a androginității sale, tot mai clare. Când a ajuns în fața Mirei Topinel, a sesizat că este o bătrână ce-i putea fi mamă și s-a lăsat vrăjtit, numărat.

– Au, mor, mă văd în mașină. Vai, am rană la cap, curge sânge ca din butoi... Dar acum, ce mai este? Of, mă doare sufletul, ce-mi iese din trup. Și vreau să-l pun la loc, e precum un soldat pe front ce se chinuie să reentre în tranșee, că atacă furibund inamicul. Nu, nu mai vreau, nu mai accept!... Aș fi mutilat. Pe viață! Plec, plec...

– Și ce ți întâmplă, cine sau ce te intrigă ori te deranjează? întrebă Mira Topinel.

– Sunt oprit. Sufletul meu este înlocuit acum. Este dus către moarte, pe drumul cel fără întoarcere, fără torțe s-o mai ia înapoi. Nu mai văd nimic, nimic, parcă ar fi îngroparea mea de viu...

– Întoarce-te la trup. Cu el ce se întâmplă? întrebă doamna psihanalist Topinel.

– Parcă vine-n el o umbră, cu plete lungi, lungi, încâlcite, cu pielea verde – vineție, cu pete albe, de broască râioasă, și totuși străvezie. Se lipește, intră în trupul meu. Aruncă o ultimă privire: seamănă destul de mult cu mine, dar nu pot să cred! Ea, fiind mai scundă cu cinci centimetri, ia dimensiunea acestui sicriu masculin, a hoitului meu deja palid, cu sângele scurs pe jumătate în automobilul avariat, stâlcit. Brusc, sângele revine de pe toți pereții și de pe banchetă, de pe covorul de cauciuc. Mă simt bărbat, dar țip ca o descreierată după ajutor, când cobor și urc pe șosea, să mă ia un șofer, să mă ducă la vreun spital, din apropiere. Simt că totul s-a schimbat, parcă ar fi mașinile mai moderne, semnele de circulație strălucesc în noapte mai viu... Sunt eu? Sunt altcineva.

15. O zi din viața fără zile

de Erika Bloj

Uneori ai spune că sunt doar nopți. Te trezești cu perna lipită de obraz, părul într-o dezordine mondială, bașca te mai trage de buci și o migrenă. Plm, îmi pulsează jumătate de frunte, în timp ce cealaltă jumătate e amortită ca mâna stângă după AVC. Nu, nu m-a electrocutat cordul, încă, dar sunt atâtea regine afectate! Lumea e înghesuită într-o ceașcă de cafea murdară pe fund. Futu-i, nici balele nu mai sunt ce-au fost. Am dâre albe pe obraz. Probabil vreo ciupercă ucigașă încearcă să mă termine. Sunt, de fel, o luptătoare. Mămăliga mă-tii, doar nu crezi că mor de bale?! Dimineța e așa și-așa... soare, glicina coaptă pe geam, un abur de cafea (din imaginația mea, că de altfel e un aparat de cafea care mă urăște). Pe nas am sânge. Pe nara dreaptă. Trec cu dezinteres peste acest aspect. Înaintez cu un ochi oarecum închis, accelerat pe scări în jos, în cămașă de noapte, sar peste câine, un golden care nu stă în propria-i bășină, înghit cu bere un coffetin, ultima năzbâtie a farmaciilor românești împotriva migrenei, apoi mă târăsc înapoi în pat (după ce mă împiedic iar de câine și da ... dar, na). Lumea e la fel. Tâmpla îmi pulsează tot mai rar, mă liniștesc, îmi pun mâna pe frunte și în sinea mea îmi zic o mantră din aia care are în compoziție și cuvântul leuștean. Apoi, se coace ziua firesc. Oamenii fac ce trebuie să facă, se bucură, plantează dovlecei, cumpără grătare cu husă, ascultă muzici cu oooooo, speră că mâine... eu nu mai sper doar că mâine. Atât. Și undeva se ceartă niște politicieni pe o mână de pământ, unii îi zic pitica alții pitika. Nu-mi pasă. Aș vrea să mai văd marea înainte să mor. Să mă îmbăt pulbere, să vomit, să iau coffetin cu bere, să scriu poezii pe nisip și să nu-mi mai pese... lumea e un degetar prin care trece acul și te înțeapă fix în inimă.

Să nu vă aud că câr că mâr, da? Eu scriu ce vreau pe pagina mea, nu cer nimănui accept... lăsați-mă cu teoria roșiei coapte. Lumea e un degetar, doar că p*la deget.

16. O seringă

de Vasile Culidiuc

El a sfârșit prin a supraviețui într-o rulotă. Lumea spune că era un asistat social și că-l vezi pe la birourile de ajutoare sau alte alea. Și totuși nu era așa

Stătea pe salteaua aia mucegăită și plină de ace și bolduri în mă-sa. Nu-și găsea deloc odihna cu junghiurile și crampele care-l electrocutau. Voma și diareea încă țâșneau din el

Lumea vorbește de dezintoxicare

Prăjești bine și bagi în vene. Nu te sature. E colac de salvare. Și trenul fluieră disperat de disperarea ta. El a spus Ce dracu, pizda mă-sii. Și Laura se uita la unghiile ei mov. Ea a spus Zici că e sirena lui Roaită, și trase un fum din țigară. Era o țipă mișto. El a spus Dă sticla aia, am o sete diabetică. Râdea ca un berbec. Ea a spus Ești un moșălău nasol. Era goală lângă el

Și-a luat șmacul și ustensilele și a băgat-o în pizda mă-sii și a trântit ușa

Era un scenariu. Făcea parte din scenariu. Avea nevoie de ea. Clănțaneala dinților nu-i dădea pace să gândească

Clădirea era dărăpănată rău de tot, ferestrele toate sparte, ușile scoase și aruncate afară, căzi și chiuvete azvârlite în tufișurile crescute haotic. La etajul patru au stat și ei și s-au culcat pe saltelele ălea urât mirositoare. Zidurile erau mânjite cu fecale, ruj, rimel, carioci, vopsea și toate alea. La intrarea în clădire era un X mare și negru

Duba poliției rula pe stradă și sirena ei țipa cu furie

Poate că Laura s-o fi dus în alt apartament. Se simțea așa de nasol că abia se mai putea ține pe picioare. Peste tot mirosea a pișat. Voci în clădire. Un țipăt curmat

E nasol să te uzi și să adormi sub cerul liber. Te-ai putea trezi amorțit. E ușor să te ia frigul și să te duci pe lumea ailaltă. Bagi o ultimă înțepătură și te zbați puțin. Se întâmplă. Urletele din clădire au încetat și

Fata a spus Te-ai ramolit, căcănarule, treabă e că

O pierdere de vreme să-și facă planuri de viitor. Își dorea o seringă cu ceva șmac și

Te ia de cap. Televizorul din vitrină mergea zi și noapte

Și când s-a dat jos de pe Laura și a ieșit pe fereastră, îl aștepta taxiul ăla. Cu două zile înainte de Revelion. Nu prea își amintea ce a vorbit cu dealerul. A prăjit ceva șmac și a băgat cu seringă în el și toate alea

17. Avatar

de Gorun Manolescu

Vei pătrunde în încăperea aceea cu pereții în calcio-vecchio cu firicele de praf irizate când bate soarele bolnav în după-amiezile grele călduroase lumina vibrează densă și senzuală simțurile se ascut la maximum te cuprinde o amețelă poate plăcută dacă n-ai avea senzația acestei amețeli dacă n-ai realiza această amețelă ca pe un fapt ca pe o realitate în interiorul altei realități de obicei banală și inconsistentă atât de banală și inconsistentă uneori...

Vei pătrunde în încăperea aceea cu pereții irizați păstrând amprenta unor fapte nepetrecute sau poate petrecute demult – cine știe când – colcăind de fapte petrecute sau care ar fi putut să se petreacă sau care – cine știe – se vor petrece așa cum tu bănuiești așa cum tu știi sau poate cu totul altfel...

Vei pătrunde în încăperea aceea pe care o știi atât de bine și totuși cu contururi incerte lumina filtrată o va face să-și piardă contururile reale și-o va prezenta altfel așa cum tu o bănuiești așa cum tu o știi sau poate cum n-ai bănuiești-o și nu o vei știi niciodată...

Vei pătrunde în încăperea aceea deodată mare imensă cu fotolii moi din piele prinsă cu ținte cu capul înflorit fiecare din capetele țintelor care vor ține marginile fotoliilor blânzi și odihnitoare tapisate cu piele uzată crăpată de vreme vor reflecta razele unei după-amiezi fantastice care tinde să treacă spre crepuscul razele îngălbenite de vreme și de aurul din florile țintelor ce le vor reflecta virând spre roșu culoarea aurului vechi...

Vei pătrunde în încăperea aceea deodată intimă și primitoare parcă micșorată în imensitatea ei suprimată în timp și spațiu cu un miros putrid și plăcut un miros greu de migdale amare sau de mere putrede sau de fân cosit și dospit în căldura umedă a după-amiezilor noroase de vară târzie lăsat pe câmp înainte de a fi clădit în stoguri sub care mișună viperele verzi-negricioase cu șuierat adormitor le ghicești încordarea în așteptarea plină de pândă arcuită și tensionată ca o sabie din oțel de damasc încremenită o clipă în garda adversarului într-un efort suprem...

Vei pătrunde în încăperea aceea pentru un spațiu atât de îngust așteptarea va fi imensă cum imens pare un spațiu între două secunde oprit dintr-un flux intens cu o intensitate dureroasă când aștepti să se întâmple ceva cumplit sau ceva dureros al unei plăceri indescriptibile sau ceva ca o groază ajunsă la paroxism ceva ca o dragoste mare imensă pe care o aștepti să se întâmple în clipa aceea sau ca o mare taină o crimă abominabilă ce o ai tatuată în suflet ca pe ceva predestinat venit de undeva din niște timpuri cărora le-ai pierdut memoria amintirea lor izbucnește dintr-odată sfredelind spațiul și timpul ca o fulgerare pe care orice muritor n-ar pute-o suporta și doar ție și-a fost dată s-o afli s-o simți doar o singură dată care însă se repetă mereu și mereu aceeași ca un ritual căpătând permanență și durată fără sfârșit...

Vei pătrunde în încăperea aceea deodată mare imensă cu pereții de jur-împrejur ticsiți de cărți puse pe două pe trei pe nenumărate rânduri la întâmplare și totuși într-o ordine anumită bine știută de bibliotecarul care însă a murit ducând cu el această ordine cu cheia legată la brâu ce-l încingea când a fost îngropat așa lăsase scris în testament...

Vei pătrunde în încăperea aceea pentru că așa îți fusese scris să fii lucid până la capăt...

Vei ridica apoi ochii încet spre portretul din adâncul încăperii drapat în catifea grea vișinie cu pliurile în care moliile se vor mișca tăcut țesându-și cântecul făcând tăcerea imensă să foșnească...

Vei ridica ochii spre portret spre portretul indiferent spre figura absentă adâncit în cine știe ce gânduri care nu te privesc spre portretul acela și în genunchi huiduielile tale se vor ridica până la cer în cea mai adâncă fierbinte și umilă rugă...